

misli

THOUGHTS

LET
YEAR 17
JANUAR - FEBRUAR 1998

misli (THOUGHTS) – Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urednik in upravnik (Editor and Manager) Fr. Metod Ogorevc, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Ureja (Edit) Katarina Mahnič + Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 – Fax (03)9853 6176 – E-mail: misli@infoxchange.net.au + Naročnina za leto 1997 je 15 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije po ladijski pošti 25, letalsko 45 dolarjev + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišтво za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Prispevkov brez podpisa ne objavljamo + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel. (03)9387 8488 – Fax (03)9380 2141

UPAM, da ste si privoščili nekaj počitnic v preteklih tednih, če niste v pokoju in tako vedno na počitnicah! Slišim ugovarjanje, da imate sedaj, ko ste upokojeni, še manj časa in več dela. No ja, vsega dela tako ali tako ne bomo nikoli opravili in to je pravzaprav še sreča.

Hvala lepa za božična voščila, ki ste jih poslali na uredništvo Misli ali meni osebno! Vesel sem tudi spodbud in pohval na račun Misli, ki ste jih nekateri poslali ali izrekli osebno. Kolikor se da vestno o tem obveščam tudi Katarino Mahnič, ki z veliko veselja in smisla napravi glavnino dela pri Mislih.

Zorka Černjak nam je narisala novo naslovnico, prav tako pa tudi glave člankov. »Sprememba razveseljuje« so rekli že stari Rimljani, ki revij še poznali niso. Naj vas tudi naša revija v novi obleki razveseljuje!

Mnogi ste zelo vestni s plačevanjem naročnine, tako da so nas ovojnice s poravnano naročnino po novem letu skoraj zasule. Nekateri ste spraševali, do kdaj imate poravnano, oziroma koliko ste zadaj. S tole številko bo ta negotovost lahko odpadla. Ob naslovu imate napisano leto, do katerega vključno imate poravnano naročnino. Ob pregledovanju naročnikov Misli pa smo žal tudi ugotavljali, da nekateri niso poravnali naročnine že po deset in več let. Dvomimo, da revija v teh primerih sploh pride do naročnikov! Precej Misli dobivamo nazaj s pripombo, da naslovnika ni več na tem naslovu in podobno. Sedanje številko revije pošiljamo vsem, ki ste naročnino nazadnje poravnali vsaj leta 1990. Pri pregledovanju je zelo lahko prišlo do kakšne pomote. Prijazno vas prosimo, da nas o tem obvestite, zase ali za katerega vaših znancev. Naša želja je, da bi vsi, ki Misli želite prejemati, revijo dobili in da bi nas vse povezovala v eno veliko družino, ne želimo pa naše revije pošiljati na naslove košev za reciklažo. Naročnina pa je pač (bila) zanemarljivo majhna, zato so jo morda nekateri tudi zanemarili. Ponovno prosim, da nas obvestite, če spremenite naslov. Napišite vaš stari in novi naslov!

Naročnina za Misli: za naročnike po Avstraliji je \$15, za prekmorske dežele je letalsko \$45, ladijsko pa \$25. Za letalske in ladijske naročnike nismo mogli najti spiska naročnikov oziroma vpisanih naročnin, zato vam tudi nismo mogli napisati, do kdaj imate poravnano. V glavi Misli je p. Bazilij napisal, da letalsko pošilja po posebnem dogovoru. Bilo bi nam v veliko pomoč, če nas obvestite o tem, kakšen dogovor ste imeli! Prosimo, da nam tudi sporočite, če je komu težko plačevati naročnino, rad pa bi revijo še naprej prejemal. Vem, da je to težko storiti, vendar ne moremo kar vedeti, če nam ne sporočite. Tiskovni sklad je namenjen tudi težavam s plačevanjem naročnine.

V postnem času, ki je že blizu, se bomo spet lahko vadili v edini vrlini, v kateri ni mogoče pretiravati: v zmernosti. Razmišljajmo, kaj bomo v postnem času več naredili, ne samo kaj bomo manj pojedli.

Slika na naslovnici je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Tokrat smo se odločili za simbolno upodobitev obeh domovin, ki ju predstavljata slovenska in avstralska kmečka hiša iz prejšnjega stoletja. Znak pod naslovom Kristus včeraj danes vedno je simbol priprave na praznovanje jubilejnega leta 2000 in naj nas prek celega leta opominja nanj. Na fotografiji pa je Groharjeva upodobitev Franceta Prešerna iz leta 1900.

Predsednik Republike Slovenije, gospod MILAN KUČAN
Erjavčeva 17, SL - 1000 LJUBLJANA, REPUBLIKA SLOVENIJA

Podpisani Vas pozivam(o) kot predsednika republike Slovenije, da javno obsodite proticivilizacijsko izjavo, poziv h genocidu in razpihovanje sovraštva poslanca Zmaga Jelinčiča dne 24. novembra 1997 na Ostrovrharjevih dnevih v Medvodah pod predsedstvom Lada Ambrožiča - Novljana in Vladimirja Kavčiča ter da kot predsednik Republike Slovenije, kateremu slovenska ustava nalaga dolžnost, da štiti in varuje ustavno ureditev Republike Slovenije, poda kazensko ovadbo zoper poslanca Zmaga Jelinčiča po 63. členu slovenske ustave. Pričakujemo Vaš javni poziv Zmagu Jelinčiču, da se odpove poslanskemu mandatu v slovenskem parlamentu.

Ravno tako se pridružujemo javnemu vprašanju novinarja MAG-a, gospoda Janeza Markeša, ki sprašuje, ali je organizacija, ki navdušeno podpre poziv h genocidu, še upravičena posebnega socialnega in družbenega statusa v demokratični državi katere predsednik ste.

Ime in priimek (čitljivo): _____

Naslov _____

Rojstni podatki _____

Podpis: _____

ODGOVOR 97, P.P. 488, SL - 1001, LJUBLJANA SLOVENIJA

ZAHTEVAMO

da državni zbor Republike Slovenije odločno in z različnimi besedami obsodi delovanje komunističnega totalitarnega režima v Sloveniji in s tem jasno razmeji demokracijo od totalitarizma.

Ime in priimek (čitljivo) _____

Naslov _____

Rojstni podatki _____

Podpis _____

Prešernova vera

Mirko Mahnič

Leto 47, št. 1/2
Januar/februar 1998

Prešernova vera

- Mirko Mahnič - stran 341
- Ustvarjanje iz vrelcev življenja,
zapis ob smrti Stanislava Rapotca
- p. Ciril Božič - stran 344
- Vsem demokratičnim
Slovenkam in Slovincem doma in
po svetu - stran 346
- Sveti Ciril in Metod Melbourne
- p. Metod - stran 348
- Naše nabirke - stran 351
- Poslovil se je naš dragi Miklavž
- stran 353
- Znamke - stran 354
- Sveta Družina Adelaide
- p. Janez - stran 354
- Iz pisarne slovenskega
duhovnika - prvi zapis p. Bazilija
v Mislih leta 1956
- Na poti do oltarja - A.M.
Slomšek - Katarina Mahnič
- stran 356
- Sveti Rafael Sydney
- p. Valerijan - stran 358
- Učenje slovenskega jezika
- stran 361
- Križem avstralske Slovenije
- stran 362
- Iz misijona v Permi
- p. Pepi Lebreht - stran 367
- Kotiček naših mladih
- stran 368
- Križanka in razvedrilo
- stran 370

Prešeren ni bil organiziran, praktičen katoličan, bil pa je globoko veren, odprt do Boga in ljudi. S svojim oznanjevanjem medsebojne ljubezni – »ljudje vsi bratje, bratje vsi narodi« – spoštovanja in strpnosti ter s svojim bojem za človekovo dostojanstvo in prostost je prebudil in posvetil naša življenja. Tega ne bi mogel narediti neveren človek.

Dva vira sta, ki nam – skladna med seboj – odpirata Prešernovo razmerje do vere: njegovo življenje in njegova umetniška izpoved (Poezije).

Oglejmo si prvega.

Pesnik je doraščal v verni družini (osem otrok). Oče Šimen je bil dobrega srca; ko je bila 1817 velika lakota, ni skrival živeža – vsa vas se je hranila z njim. Mati Mina je bila »duševno močna, ponosna žena, načitana v bibliji« (prešernoslovec dr. A. Slodnjak), vodila je molitve pri umirajočih, vsakega svojega otroka je naučila brati. V sorodstvu je bilo kar nekaj duhovnikov, med njimi trije strici.

V gimnaziji ga sošolci »niso šteli med posebno verne tovariše«, v njem so se zgodaj zbudili verski dvomi, kar je za vsakega razmišljajočega človeka naravno in nujno, saj vera niso »štiri poslednje reči lepo na pladnju«, temveč »iskanje resnice skozi blodnje in zmote, borba duha za Boga na žive in mrtve« (Oton Župančič). Dejal je o sebi, da je »nejeveren, a vendar veren«, a je imel, kot je izpovedovala njegova sestra Lenka, »Boga vedno pred očmi v besedi in v vsem vedenju«.

Mati je želela, da bi postal duhovnik, a se je odločil za študij prava. Vendar se mu je misel na duhovniški stan oglašala tudi še kasneje (pričevanje njegovega prijatelja Holzapfla).

Njegovo vero najgloblje potrjuje njegova ljubezen, ki jo sv. Avgustin smatra za bistveno prvino človekovega razmerja do Boga. »Bil je prvi, ki se je med nami zavedel, da je vse, kar ni storjeno iz ljubezni do človeka, narejeno v njegovo škodo« (A. Slodnjak).

Duhovnik Hudovernik je rekel o njem: »Prešeren ni bil brez vere.« Njegova hči Ernestina je zapisala: »Moj oče je bil dober kristjan, seveda pa ni bil bogomolec. Bil je pesnik, katerega srce je od Boga. Bil je od Boga poklicani, dasi od nobenega škofa posvečeni duhovnik, ki je ljudi učil imeti vero vase, upati v prihodnost in ljubiti.« Duhovnik Alojzij Košir, ki je pesniku podelil poslednje olje, je sporočil, da ga ljudje »nikoli niso zapazili kot zasmehovalca svetih reči ali celo kot širokoustnega verotajca. Tudi cerkve ni samo od zunaj poznal, za enajsto nedeljsko mašo je vsaj vedel, kakor sem ga iz oken svoje sobe zapazoval.« Pri srcu mu je bila lepota Matere Božje, rad je hodil k nji na Šmarno goro in se šalil, da je Marija njegova teta (Lenka). Nadvse je spoštoval dobre dušne pastirje. Kaplanu Koširju »se je zdelo pristojno opomniti, da se dr. Prešeren ves čas, kar je v Kranju bival, ni nikoli do duhovščine šopiril, naše pozdrave je vsikdar prijazno vračeval«. Ni pa maral oblastne, farizejske, trdosrčne in mračnijaške višje duhovščine. Nekateri med temi, tudi škof Wolf,

so ga ovajali policiji in oblastem, češ da je njegovim pesmim najljubši predmet »svinjanje« ter da so napad na vero, pravno in državno ureditev. Seveda jim je duhovito in ostro vrnil milo za drago. Pravzaprav so ga skušali pridobiti zase in mu iztrgati vajeti, »ker je bil preveč čistih rok« (hči Ernestina).

Omenimo še nekatere izmed njegovih človeških in krščanskih kreposti:

»Do vseh ljudi je bil dober« (Lenka), »revnim bi vse razdal« (J. Trdina). »In pravičen je bil, pravičen« (Lenka). »Nikoli ni prelomil dane besede, nanje si se lahko zanesel kakor na evangelij« (dr. Crobath). Bil je ponosen in neodvisen (Ernestina), nikdar »plašljivec« (Trdina), a hkrati »od srca ponižen« (Lenka), »tako ponižen in preprost, da človek ni v stanu tega verjeti« (Ivana Sadnikar). Župnik Urh Zupan ni mogel pozabiti njegove prijaznosti: »Prijazen, prav prijazen je bil.« Toda »držal je nase, ker je svoje zmožnosti dobro poznal«, a kljub temu ni bilo »ne sence ošabnosti v njem« (Lenka). Potrpežljivo je sprejemal trpljenje in Ana, mati njegovih treh otrok, »ga ni nikoli slišala, da bi tožil o svojih telesnih bolečinah«.

Dva meseca pred smrtjo ni jedel nič, samo limonadno vodo je pil in eno ali dve žlici posirjenega mleka, to mu ni šlo nazaj, vse drugo pa takoj, pripoveduje Lenka. »Ni tožil v boleznih,« pravi Lenka, »je raje potrpel. Zdel se mi je kot mučenik.« V tem času je bral le Sveto pismo in Tomaža Kempčana. Zaželel si je knjigo, ki bi govorila o pripravi na smrt in dekan Dagarin mu je postregel s Slomškovo Voditelj v večnost. Spovedal se je in kaplan Košir ga je mazilil. »Ko sem mu desno uho s svetim oljem maziljeno zbrisal,« piše kaplan, »je sam od sebe kar brž glavo obračaje levo uho za sveto maziljenje ponudil, pa tako milo se mi je ob zbrisanju storilo, da za bolnika ni bilo boljšega nego navadno predivo, ker sicer je bila v kranjskem mestu sploh bela pavola pripravljena.« Imel je suhe, ožgane ustnice. Ponudili so mu vodo, a se je v hudi žeji tolažil: »Saj si ti, Kristus, na križu še hujšo žejo trpel« (gostilničarka Jalnovka, kaplan Košir). Bleiweis je zapisal v Novicah, kako potrpežljiv je bil rajni cel čas svoje bolezni. Sestra Katarina, ki mu je gospodinjala, je opisala njegovo smrt: »Tisto jutro februarja 1849 pa je ležal tako tiho, tako mirno. Meni se je sanjalo, da je neki menih stopil k doktorjevi postelji in ga žegnal. Kakor sveti Frančišek Ksaverij z Rodin, kjer je bil France krščen, se mi je zdel. Zbudila sem se. Hitela sem ga pogledat in videla sem, da umira. Nismo k umirajočemu mogli sklicati več ljudi. Tako hitro je bilo. In ob osmih je umrl. Je kar zaspal. Tako lahko je umrl.« Na parah je bil »tako lep«, je še povedala Katarina. »Njegov obraz je bil miren,« je pričal stavbni svetnik Fran Potočnik, »le ustnici sta bili trdno stisnjeni.

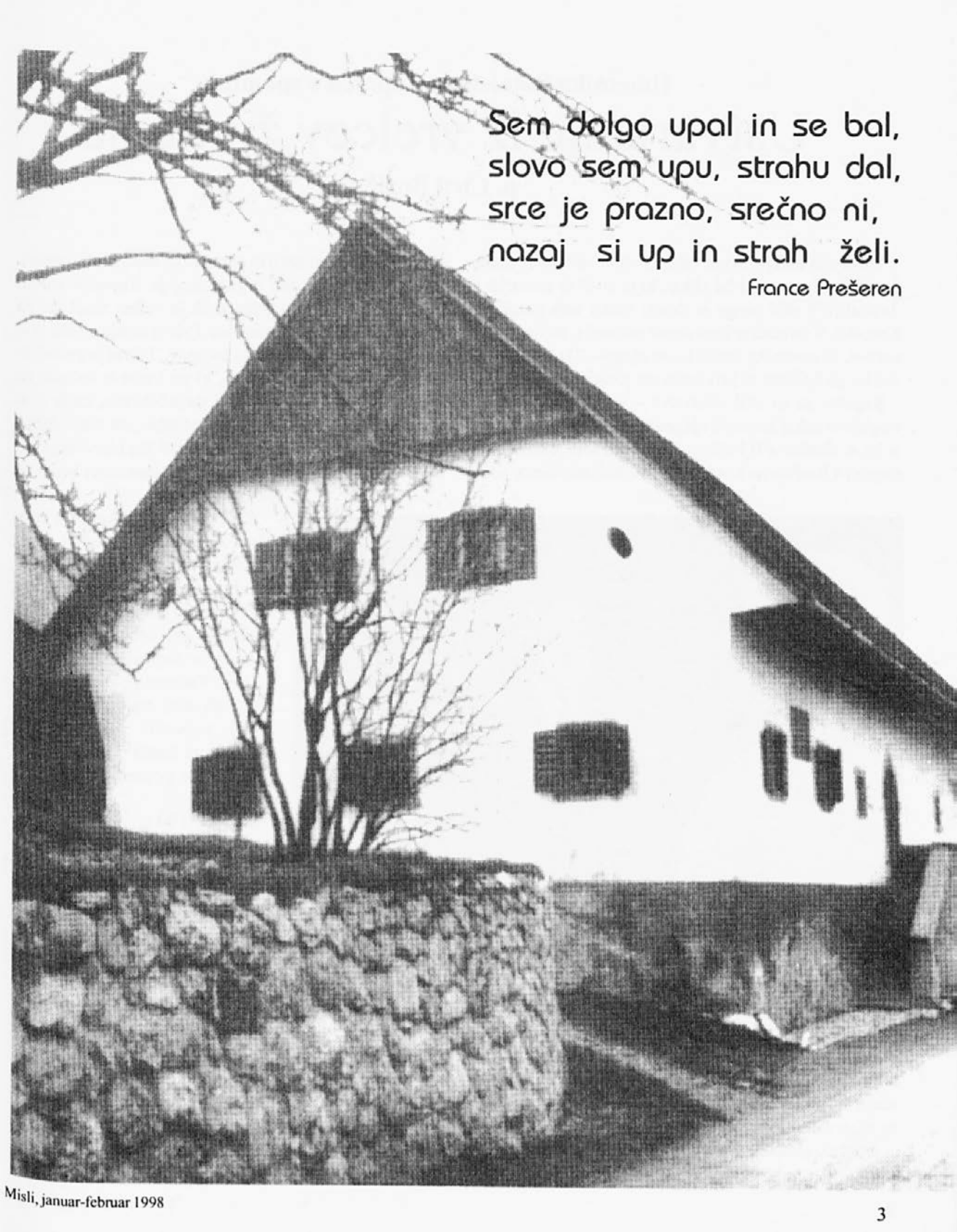

Toliko od obširnega pričevanja o veri v njegovem življenju. Več in globlje je izpovedano v Poezijah, posebno v Krstu pri Savici, kjer so verzi v 28., 29. in 30. kitici nekakšna umetniška slovenska veroizpoved in teologija.

Babica pokojnega akademika dr. Bratka Krefta je nosila k maši Prešernove Poezije, vezane v usnje in z zlato obrezo; sposojala si jih je pri sorodniku zdravniku. Ko je dr. Kreft še kot deček vprašal babico, zakaj jemlje Poezije v cerkev, mu je rekla: »Zato ker so sveta knjiga kakor molitvenik.«

Prešeren je bil centralna ideja slovenstva in skupno ognjišče našega duhovnega življenja. Ves curek našega ustvarjanja in kulture izvira iz njega. Kdor se drži Prešerna, se drži prave mere in jasne harmonije, odmeta zunanji nakit, zavrača frazo in mu je samo do jedra. Ljubiti Prešerna se pravi ljubiti svobodo misli in besede, svetovnega nazora in vere.

Oton Župančič, 1926

Sem dolgo upal in se bal,
slovo sem upu, strahu dal,
srce je prazno, srečno ni,
nazaj si up in strah želi.

France Prešeren

Umetniku Stanislavu Rapotcu v spomin

Ustvarjanje iz vrelcev življenja

p. Ciril Božič

Slovenija ima po svetu veliko svojih velikanov duha. Stanislav Rapotec je bil slikar, ki je živel in ustvarjal v Avstraliji, k sebi pa ga je skoraj vsako leto pritegnila Koroška. V Svečah je imel dobre prijatelje, atelje, mir in naravo, ki umetnika izziva k ustvarjanju. Tja je prihajal, dokler ga bolezen ni priklenila na voziček in posteljo.

Rapotec se ni učil slikarstva – v slikarja je zrasel. Poglejmo nekaj stopinj z njegove življenjske poti. Rojen je bil 4. oktobra 1911 v Trstu. Osnovno šolo je obiskoval najprej v Rodiku na Krasu, nato v Ljubljani, kamor so se

študentskih organizacijah ni napravil zaključnih izpitov.

Kot funkcionar teh organizacij je Rapotec veliko potoval po svetu. Na potovanjih je vedno našel čas za obiske cerkva, galerij, muzejev. Prav ti obiski so bili prvi korak na poti, ki mu je bila usojena. Takrat je prišel do dveh pomembnih ugotovitev, ki sta kasneje vplivali na njegov umetniški razvoj. Prva, da je bilo vse, kar je moč izraziti z opisnim slikovnim načinom, že tako dobro izpovedano, da nihče ne more dodati kaj bistvenega. In druga: da je umetnost živa, če se neprestano bogati z novim.

Stanislav Rapotec v pogovoru s papežem Pavlom VI. ob svoji sliki Telovo v Sevilli v galeriji moderne religiozne umetnosti v Vatikanu, 1973.

preselili leta 1918. Pozneje so se preselili v Škofjo Loko, ki je Rapotcu prirasla k srcu. V Ljubljani je leta 1931 maturiral na Trgovski akademiji. Po vojaškem roku v šoli za rezervne častniške pehote v Sarajevu se je vpisal na ekonomsko-komercialno visoko šolo v Zagrebu (1932 – 1938), kjer pa zaradi zavzetosti z delom v mnogih

Zanimanje za slikarstvo je v njem zbudilo željo zvedeti več o umetnosti. Začel je hoditi k predavanjem umetnostne zgodovine in ker je tam prebil več časa kot pri urah ekonomije, seveda ni napravil zaključnih izpitov. Računal je, da bo končal izpite ob delu, zato se je januarja 1940 zaposlil pri Državni hipotekarni banki v Splitu.

Vojna je presekala njegove načrte.

Aprila 1941, po nemškem napadu na Jugoslavijo, so Rapotca zajeli Nemci. Po treh dneh je pobegnil in se vrnil v Split, kjer se je takoj pridružil tajnim organizacijam, ki so se začele pripravljati na odpor proti okupatorju. V Kairu je bil dodeljen Obveščevalnemu oddelku jugoslovanske vojske na

Srednjem Vzhodu. Ko je bil po vojni postavljen pred izbiro, kje naj začne novo življenje, se je odločil za Avstralijo.

V deželi Down Under je Rapotec spoznal svoj poklic. Izsušena prostranstva Južne Avstralije so ga spominjala na leta, preživeta v puščavi Palestine. Od leta 1948 do

1955 je živel v Adelaidi in pričel slikati. Njegove prve slike so bile čisto povprečne. Toda že leta 1953 je dal s svojo sliko Outback slutiti, da je abstrakcija na pragu. Leta 1955 se je preselil v Sydney. Tu je zavrgel enolično negibnost, ki je značilna za njegove prve slike. Zavrgel je tudi ostanke bizantinskega figurativizma. V slike je začel vnašati gibanje. Soočiti se z Rapotčevo umetnostjo pomeni soočiti se z njegovim življenjem. Njegove slike so kot odmevi njegovih doživetij, premišljevanj; so odgovor izzivu arhitekture in glasbe, verskega izkustva in nagovora narave. Za Rapotca osebno, pa tudi za religiozno umetnost v Avstraliji je pomembno leto 1961, ko je njegovo delo Premišljevanje na veliki petek po mnogih debatah prejelo prvo nagrado na najvišjem nagradnem natečaju religiozne umetnosti v Avstraliji, Blake Prize. S to sliko se je Rapotec uveljavil kot vodilni ekspresionistični slikar v Sydneyju. Rapotec je slikal v izbruhu doživetja. Potovanja po Evropi odmevajo v številnih Katedralah in Procesijah. V šestdesetih letih nastanejo slike Via Crucis, Križanje, Mea culpa, Pri slovenski maši v cerkvi sv. Marka, Telovo in mnoge druge.

Rapotčeve slike so že pred letom 1973 visele po svetovnih galerijah in v zasebnih zbirkah. Avstralska veleposlaništva v Washingtonu, Parizu, Moskvi, avstralsko predstavništvo pri OZN v New Yorku – povsod

1989 je avstralska vlada podelila Rapotcu veliko državno odlikovanje Member of Order of Australia za zasluge na področju umetnosti. Leta 1990 je postal tudi član viteškega reda svetega Janeza Jeruzalemskega.

Morda ni odveč ob sklepu dodati še nekaj Rapotčevih besed: »Biti umetnik, katere koli zvrsti, je ustvarjalna

Rapotec: Marija z Jezusom, olje, 1955

Artist who painted with thunder

»Stanislav Rapotec je bil umetnik moje generacije, ki je v Avstraliji najbolje simboliziral abstraktni ekspresionizem. Njegovi temni, oglati potegi s čopičem, so bili kot železne palice, ki jih je Zevs zagnal z neba. Ali kot sem si zapisal v dnevnik, 18. julija 1983: 'Njegovo delo, kot on sam, izgleda zelo dramatično. Če sta v prostoru Stan ali njegova slika, se mi zdi, da čutim navzočnost groma.'«

John Olsen, The Sydney Morning Herald, 21. nov. 1997

imajo več Rapotčevih del. Ko je papež pavel VI. leta 1973 ustanovil Galerijo sodobne religiozne umetnosti, je bilo Rapotčevo delo Telovo v Seville izbrano, da še z dvema drugima avtorjema predstavlja moderno religiozno umetniško ustvarjanje Avstralije in Oceanije. Rapotčeva slika zdaj visi v sobi 53 – pod oltarjem Sikstinske kapele, na prizidku k steni, ki jo krasí Michelangelovo delo. Leta

aktivnost. Je vedno pritrditev življenju. Žene me močna volja, da izrazim nekaj tega, kar se je v letih bojev, poizkušanja, ljubezni, trpljenja, čustvovanja v mojem življenju nabralo.« In še: »Najbolj pomembno je, da slika razkrije ves izbruh spontanosti. Spontanost je moč izraziti samo s 'tehniko', slikar mora izbrati primerno metodo slikanja, da lahko predstavi ta 'poln izbruh'. V uri ustvarjanja čutiš, kako vre življenje.«

Sredi junija 1991 sem mu v Svečah na Koroškem omenil, da vse bolj vidim njegovo življenje in ustvarjanje – ob bližajočem se 80. rojstnem dnevu – v triptihu, ki ga bo treba naslikati, ko pride nazaj v Sydney: Živim – Verujem – Se zahvaljujem. V te tri naslove nekako povzemam njegovo ustvarjanje. Živim: po božjem stvariteljskem načrtu; Verujem: po Njegovem daru; Se zahvaljujem: to je pa odgovor vsej milosti. Zamislil se je in pritrdil. »Ampak to bova povedala v latinščini,« je še dejal. »Bo lepše zvenelo!«

Zvenelo bo, kot je izzvenelo njegovo življenje in ustvarjanje in se že izrazilo: Vivo – Credo – Gratias ago.

Vsem demokratičnim Slovenkam in Slovencem doma in po svetu

Vsem organizacijam in članom Svetovnega slovenskega kongresa

Spoštovane dame in gospodje,

slovenski nestranski tednik MAG je v svoji prvi številki v novem letu, z dne 6. 1. 1998, objavil članek novinarja Janeza Markeša z naslovom Kdo ubija golazen? kjer piše, da je Zmago Jelinčič, poslanec v slovenskem parlamentu označil volilce in idejne podpornike pomladnega predsedniškega kandidata dr. Jožeta Bernika za »golazen, ki bi jo bilo treba pobiti že leta 1945«. To je dejal na tako imenovanih Ostrovrharjevih dnevih, 24. novembra 1997, v Medvodah, ki sta jih vodila Lado Ambrožič – partizansko ime Novljan – in Vladimir Kavčič. Markeš nadalje piše, citiram: »Dogodek je bil, razen nekaj parlamentarnih očitkov ob lustraciji, v javnosti neovrednoten, neobsojen, večinoma medijsko sploh neznan dogodek. Na to civilizacijsko nesprejemljivo izjavo člana slovenskega parlamenta smo odzive zasledovali ves mesec dni, vendar do javne ograditve od tega poziva h genocidu in razpihovanju k sovražstvu ni prišlo... Jelinčič je v dvorani, v kateri so glede na temo prevladovali člani borčevske organizacije, ob tej izjavi doživel gromoglasen aplavz.« Janez Markeš citira tudi 63. člen slovenske ustave, ki pravi: »Protiustavno je vsakršno spodbujanje k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti ter razpihovanje narodnega, rasnega, verskega ali drugega ustavnega sovraštva in nestrpnosti. Protiustavno je vsakršno spodbujanje k nasilju in vojni.« In poziva, citiram: »Varuha človekovih pravic v Sloveniji Iva Bizjaka s tega mesta pozivamo, da v imenu varovanja človekovih pravic in interesov demokracije v Sloveniji glede na Jelinčičeve izjave 24. novembra lani v knjižnici v Medvodah, kjer je pozival k vnovičnemu pokolu slovenskih državljanov, ustrežno in ostro ukrepa. Postavljamo pa tudi javno vprašanje, ali je organizacija, ki navdušeno podpre poziv h genocidu, še upravičena do posebnega socialnega in družbenega statusa v demokratični državi.«

Člani Svetovnega slovenskega kongresa in resnični demokrati, ne moremo, nečemo in ne smemo mimo dejstva, da je poslanec slovenskega parlamenta ponovno

in javno pozival h genocidu in zato požel »gromoglasen aplavz«. To pomeni, da so v Sloveniji še vedno mnogi, ki so pripravljeni jutri začeti s ponovnim pobijanjem samo zato, ker se ne strinjajo z drugačnim svetovnonazorskim prepričanjem kot ga imajo oni. Jelinčičeva trditev se nevarno sklada z besedami o likvidaciji, ki jih je izrekel današnji slovenski predsednik v svojem razvpitem novogoriškem govoru. Tudi na te besede predsednika Kučana se slovenska javnost ni odzvala kot se to od demokratične in samozavestne javnosti pričakuje. Če se ne odzovemo zdaj, je vprašanje, kaj dejansko lahko pričakujemo v prihodnosti in kakšna prihodnost se nam obeta.

Posebno se moramo zamisliti nad vsem tem vsi člani in somišljeniki Svetovnega slovenskega kongresa, ker je dr. Jože Bernik predsednik te nestranske organizacije civilne družbe Slovencev po svetu in je napad na njenega

predsednika hkrati napad na organizacijo kateri predseduje.

Temu pismu je priložen javni poziv (vložen v Misli) predsedniku slovenske države gospodu Milanu Kučanu. Vsi, ki se z njim strinjate, ga prosim podpisanega pošljite v znak protesta na naslov predsednika Republike Slovenije.

Naslov: Predsednik Republike Slovenije gospod Milan Kučan, Erjavčeva 17, SI - 1000 Ljubljana, Slovenija.

Skupina slovenskih razumnikov, zbrana v tako imenovanem krogu novorevijašev (Nova Revija) je na svoji tiskovni konferenci, 16. 12. 1997 v Ljubljani predstavila svoj poziv ODGOVOR 97, kjer zahtevajo, da Državni zbor R Slovenije (parlament) odločno obsodi delovanje komunističnega režima v Sloveniji. Celotno besedilo tega poziva je tudi priloženo temu pismu. če soglašate s to zahtevo in se nam pridružujete s svojim podpisom, obvezno navedite naslednje podatke: ime in priimek (čitljivo), letnico rojstva, naslov in podpis. Podpise pošljite na naslov:

ODGOVOR 97, P.P. 488, SI – 1001 Ljubljana, Slovenija.

Ravno ob teh nenaključnih izpadih Zmaga Jelinčiča je zelo važno, da slovenski parlament obsodi krivičen in krvav komunistični režim, ki je vladal v Sloveniji.

Obenem Vas prosim, da predložite ti izjavi v podpis vsem vašim družinskim članom, znancem, vašim prijateljem ter članom slovenskih društev in organizacij, v katerih delujete. Obvestite tudi slovenske radijske postaje v tujini. Podpisujejo naj ga tudi vsi Slovenci brez slovenskega državljanstva. O vsebini, vzrokih ter resnosti položaja slovenske demokracije obvestite tudi svoje parlamentarce in senatorje. Prosimo vas, da obvestite o tem vse vlade in vladne organizacije po državah, v katerih živite. Poziv h genocidu, tako kot je to storil Zmago Jelinčič, je indirektni poziv k ponovni bratomorni vojni ter ogroža že tako krhek mir na ozemlju bivše Jugoslavije in s tem mir v tem delu Evrope in sveta.

S spoštovanjem!

Jurij Terseglav

ODGOVOR 97

Desetega decembra 1997, na svetovni dan človekovih pravic, je Državni zbor Republike Slovenije zavrnil predlog Resolucije o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima v Sloveniji. Znano je, da je ta režim množično kršil človekove pravice in očitno je, da tudi demokratično izvoljeni parlament ni pripravljen popraviti krivic petinštiridesetletne komunistične vladavine. S tem je pristal na kontinuiteto s prejšnjim režimom in zavrl slovenski demokratični razvoj.

V Uri evropske resnice za Slovenijo smo podpisniki

letos spomladi opozorili na nujnost preloma s totalitarnim sistemom in navedli tudi sledeče podatke: po vojni je bilo brez sodnih postopkov pobitih več kot 10.000 ljudi, 28.000 državljanov je šlo skozi politične sodne postopke, 200.000 državljanom je bilo odvzeto premoženje. Komunistični režim je sistematično kršil človekove pravice in temeljne svoboščine, odvezal državljanom možnost svobodnega izražanja politične volje, jih z grožnjami silil k javnemu zagovarjanju laži in zločinov, kršil temelje pravne države, mednarodne pogodbe, zlorabljal lastne zakone in z akti, objavljenimi v tajnem Uradnem listu, vzpostavil vzporeden pravni sistem, s čimer je postavil delovanje komunistične partije oziroma Zveze komunistov ter njenih predstavnikov nad zakone, po katerih deluje pravna država. Zadnja odločitev državnega zbora samo potrjuje naše mnenje, da se del slovenske družbe in večinski del parlamenta nista pripravljena in sposobna soočiti s temi dejstvi in njihovimi posledicami. Krivice niso popravljene, premoženje prehaja v last ljudi kontinuitete, isti ljudje pa s pomočjo medijev povsem nadzorujejo javno življenje. Prav hujskajški medijski odmevi na Uro evropske resnice in na predloženo resolucijo, zamolčevanje vsebine Resolucije 1096 Sveta Evrope in nenazadnje pomanjkljivo in tendenciozno poročanje o parlamentarni razpravi dokazujejo, da smo v Sloveniji vsak dan dlje od ukrepov za razgradnjo totalitarnega režima in vsak dan bliže popolni vladavini nosilcev njegove kontinuitete. Zato podpisniki v skladu s temi spoznanji in skladno z Resolucijo 1096 Sveta Evrope o ukrepih za razgradnjo dediščine nekdanjih totalitarnih režimov

ZAHTEVAMO

da Državni zbor Republike Slovenije odločno in z razločnimi besedami obsodi delovanje komunističnega totalitarnega režima v Sloveniji in s tem jasno razmeji demokracijo od totalitarizma.

POZIVAMO

državljanke in državljane Slovenije, da s svojimi podpisi podprejo gornjo zahtevo in s tem izpričajo svojo voljo, da sprejemajo temeljna načela evropske demokracije in spoštovanje temeljnih človekovih pravic. Pozivamo politične stranke in civilna združenja, da organizirajo zbiranje podatkov.

Naša zahteva ne vključuje niti sodnega, niti katerega koli drugega pregona nosilcev in privilegirancev totalitarnega režima, kar je vedno stvar pravne države.

Naše dejanje temelji na prepričanju, da nas bosta molk in dejanska povezava s totalitarnim režimom bremenila še v nove rodove, ohranjala delitve in nas držala v preteklosti, namesto da bi se usmerili v demokratično prihodnost ter duhovni in materialni razvoj.

Zaradi zaprtosti in enostranskosti medijskega prostora v Sloveniji bomo podpisniki o pričujoči zahtevi, odmevih nanjo in o akciji zbiranja podpisov obveščali mednarodno javnost.

Podpisniki: dr. Jože Pučnik, profesor; dr. Angelos Baš, etnolog; Aleš Berger, prevajalec in urednik; Janez Bernik, slikar, profesor; Viktor Blažič, publicist; dr.

Katarina Bogataj Gradišnik, prevajalka; mag. Drago Demšar, odvetnik; dr. Stane Gabrovec, profesor; dr. Kajetan Gantar, profesor; Janez Gradišnik, pisatelj in prevajalec; Niko Grafenauer, pesnik in urednik; Andrej Hieng, pisatelj; Drago Jančar, pisatelj in urednik; dr. Milček Komelj, profesor; Lojze Kovačič, pisatelj; Lojze Lebič, skladatelj, profesor; dr. Joža Mahnič, profesor; dr. Saša Markovič, zdravnica; Janez Pogačnik, mag. teologije; dr. Primož Simoniti, profesor; dr. Jože Snoj, pesnik in pisatelj; mag. Rudi Šeligo, pisatelj; dr. Alojzij Šuštar, ljubljanski nadškof in metropolit v pokoju; Drago Tršar, kipar, profesor; dr. Ivan Urbančič, filozof; Aleksander Zorn, urednik.

Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054

KONEC FEBRUARJA bo že eno leto, kar sem v Avstraliji. Zelo hitro je minilo. Zlasti mi hitro mineva čas v Melbournu. Če bo šlo tako naprej, se bo teh let kar nabralo. Mnogi med vami ste tu že po trideset, štirideset ali več let. Najbrž so vam hitro minila. Predvsem je pomembno, da delamo, kar pred Bogom spoznamo, da je za nas božja volja. To pa spoznavamo po zdravi pameti, po ljudeh, s katerimi živimo, po okoliščinah, v katerih smo, po branju božje besede in še po čem. Minljivosti časa, ki nam je na razpolago, se zlasti zavemo ob

pogrebih. Ljudje, ki so dolgo živeli z nami, umirajo. »Smrt nima počitnic«, je nekdo duhovito pripomnil, ker smo imeli letos v času počitnikovanja v Mt. Elizi vsak teden en pogreb.

POKOJNI - V Claytonu, v Mc Colloch House ob Monasch Med. Ctr. je 27. 12. za pljučnim rakom umrl šesdesetletni **ALOJZ BOHTE**. Pokopan je na pokopališču v Springvalu. Rojen je bil 10. 12. 1937 v Verdunu pri Novem mestu kot najstarejši od sedmih otrok. Živa je samo še sestra, ki živi na Bledu. Po smrti svojih staršev je dvaindvajsetleten odšel v Avstrijo, v Beljak, kjer je delal v gradbeni industriji. Leta 1967 je prišel za dve leti v Avstralijo. Živel je v kampu Bonegilla. Po kratki vrnitvi v Slovenijo se je za stalno preselil v Avstralijo. Nekaj časa je živel v Baragovem domu, leta 1971 pa se je v naši cerkvi poročil z Marijo, roj. Rogič. Naslednje leto sta se preselila v East Benteleigh. Poleg žene Marije zapušča hčerko Ano in sina Johna. Na dan njegove smrti me je njegova družina poklicala in prosila, da ga obiščem. Povedal sem, da bolnike obiskujem na prvi petek, če je bolj nujno, tudi kdaj prej, če pa je zelo nujno, pridem takoj. Menili so, da je zelo nujno. Ko sem nemudoma prišel, je bil bolnik pri zavesti in po mojem vtisu dokaj svež. Spovedal sem ga, mu podelil bolniško maziljenje in ga obhajal. Menil sem, da so družinski člani šokirani, ker je bil Alojz precej slabši kot pred nekaj tedni, ko je bil še na nogah in pri močeh. Zjutraj naslednjega dne pa so mi sporočili, da je zvečer izgubil zavest in pozno zvečer umrl ob navzočnosti vse družine.

V torek, 6. januarja, smo se z rožnim vencem in naslednji dan s pogrebno mašo poslovili od IVANKE BRATINA, roj. Mervič. Umrli je 3. januarja v Caritas Christi Hospital v Kewju. Rodila se je 2. junija 1924 v Šmihelu, občina Šempas. Od osmih otrok v družini so žive še tri sestre: ena živi v Sloveniji, ena v Kanadi in ena v Italiji. Avgusta 1948 se je v Trstu poročila z Ivanom. Najprej sta bila v kampu v Neaplju, novembra istega leta pa sta odpotovala v Argentino. Leta 1965 je vsa družina prišla v Avstralijo. Poleg moža in sester zapušča hčerko Anamarijo in sina Aleksandra ter vnuke Diano, Markota, Andreja, Meliso in Mateja. Pokopana je na pokopališču v Keilorju.

Zahvala

*Vsi Jezusa prosite, naj tamkaj združi vas.
Bratje! Za me molite, molil bom jaz za vas...*

A.M. Slomšek, Rajnega slovo

Ob težki izgubi naše drage žene, mame in stare mame Ivanke Bratina, bi se radi zahvalili vsem, ki so se udeležili rožnega venca, pogrebne maše in jo spremili na keilorsko pokopališče. Enako tudi patru Metodu za njegovo pozornost, saj je našo mamo večkrat obiskal doma in v bolnici, in za tako lepe cerkvene obrede. Hvala lepa Lentiju Lenku in Kristini Cestnik za igranje in petje v cerkvi. Topla zahvala tudi članicam Društva svete Eme za lepo urejeno dvorano in zakusko. Bog plačaj vsem!

Žalujoci: mož Ivan, hčerka Ana Maria in sin Aleksander z družinama.

V nedeljo, 11. 1., nas je zapustil dolgoletni Miklavž v našem verskem središču in drugod, IVAN MEJAČ. V zadnjem času je bil že nekajkrat v bolnici, pa spet doma, tako da je nazadnje bolezen premagala njegovo voljo do življenja in optimizem. Rojen je bil 28. septembra 1919. leta v Zgornjem Kašlju pri Zalogu. Leta 1938 se je v Beogradu poročil z Marijo. V Avstralijo sta prišla leta 1959. Družina je devet let živela v Geelongu, potem pa vse do Ivanove smrti v Greensboroughi. Rodila so se jima tri dekleta: Ana, Nataša in Ivanka. Rad je aktivno sodeloval v našem verskem središču. Omenil sem že vlogo Miklavža, pekel je tudi torte za materinske in kasneje še

za očetovske dneve. Torte so prodali na lecitaciji. Izkupeček je bil pogosto namenjen mladini, zlasti za mladinske koncerte. Pomagal je pri gradnji cerkve, bil je predsednik Društva prijateljev krščanskih demokratov, član Slovenskega društva Melbourne in član Slovenskega narodnega sveta. Skupaj z Marijo sta bila častna starša novomašniku p. Simonu Petru Berlecu, ko nas je avgusta lani obiskal. Pokopan je na pokopališču v Templestowu.

V ponedeljek, 26. 1., je v bolnici St. Vincent umrl JANEZ VIDOVIČ. Nekaj dni prej je dobil doma srčni infarkt, potem pa v bolnici še enega. Rojen je bil 18. 1. 1936 na Pobrežju - Videm pri Ptujju. Leta 1957 je prišel v Avstralijo. Pet let je živel v Baragovem domu. V našem verskem središču sta se spoznala s Hildo, roj. Buček, in se poročila 16. 10. 1965. Ustvarila sta si dom v Kewju in tu ostala vse do danes. Janez je delal v skladišču alkohola, v prostem času je rad igral golf in nasploh bil ljubitelj športa. Pokopan je na pokopališču v Springvalu.

Naše sožalje vsem štirim družinam in prijateljem, ki pokojne pogrešajo!

With sincere thanks

The Pavlic family wish to thank you most sincerely for the messages of comfort and sympathy expressed to us in many ways on the loss of our beloved husband and father Vilko Pavlic.

BOLNIKI - Prosim, da mi sporočite, če bi radi, da obiščem vas ali koga od vaših domačih na prvi petek v mesecu!

POROKI naj zaenkrat omenim dve. Na praznik sv. Družine, 28. decembra, sta se poročila JOHNY GRIL, sin Franca Gril in Marije, roj. Šajn, in OLGA FEKONJA, hči Franca Fekonje in Terezije, rojene Kezmah. Oba sta bila krščena v naši slovenski cerkvi. Nekaj posebnega je bilo to, da je bila poroka pri lurški votlini.

Na god sv. Antona puščavnika, 17. 1., sta si trajno zvestobo z zakramentom zakona obljubila ALEŠ BRGOČ, sin Alojza Brgoč in Ane, roj. Smrdel, ter PATRICIJA SURINA. Njen oče je Edo Surina, mama pa

Marica, roj. Mar.nac. Patricija je bila krščena pri nas, Aleš pa pri sv. Trojici v Trnju v Sloveniji.

Obema paroma želimo »srečno pot«!

KRSTA v tem času nismo imeli nobenega.

STATISTIKA za lansko leto. Krstov je bilo 18 (predlani 19). Poročilo se je 12 parov (predlani 17), pogrebov je bilo 41 (predlani 36). Med pokojnimi sem naštel tudi tiste, za katere je p. Bazilij samo izvedel, ni pa jih pokopal. Glede obhajil ne vem, še manj glede spovedi. Glede spovedi vem samo to, da žal zelo malo ljudi prejema ta zakrament. Posebno je bilo »pomanjkanje spovedancev« občutiti za božične praznike. Pričakoval sem dosti več spovedovanja, vendar sploh ni bilo nobene sile. Statistika ni tako pomembna kot vestno in osebno

moč osebnega pogovora v današnjem času odkrivajo psihologija, psihiatrija in druge znanosti o človeku; Cerkev, ki je to poznala že vsaj 1500 let, pa se s skupnimi odvezami od tega odmika.«

MT. ELIZA je bila letos dobro obiskana. V prvem tednu nas je bilo 47, v drugem pa povprečno 35. Hvaležni smo Francki Anžin, ki nam je kuhala in Ani Špacapan, ki ji je pomagala. Mladi odrasli so z organizacijo pomembno pripomogli, da so olajšali delo kuharic in moje delo.

BARAGOV DŌM počasi dobiva svež videz. Podjetje Danny's plumbing je staro peč na olje in bojler za ogrevanje vode zamenjalo z dvema manjšima na plin. Delo so napravili hitro in kakovostno. Jože Potočnik je vodil pleskarsko delo. Veliko materiala je uspel dobiti zastonj in po nižani ceni, sam pa je delal prostovoljno. V

preteklih štirih mesecih je pri nas organiziral in napravil veliko delo, za katero smo mu zelo hvaležni in naj mu Bog povme!

Konec januarja mi je Jože prinesel tole za objavo v Mislih: »Sedaj, ko sem zaključil moje delo na Baragovi hiši, bi se rad zahvalil pomočnikom: Tonetoma, očetu in sinu Urbas, Franju Kravosu, Jožetu Turku, Slavku Blatniku, Ivanu Horvatu, Renatu Smrdelu, Avgustu Tomažinu, Bernardu Brenčiču, Marjanu Jonku, Lakpu, Andreju Fistriču. Upam, da v zahvali nisem koga izpustil. Ob

naštevam imen in zahvali ne smem prezreti obrtnikov, ki so posodili lestve ter tovarne, ki so nam poklonile barvo: Dulux, Wattyl in Hymes. Brez teh darov bi bili stroški veliko večji. Resnici na ljubo pa naj povem, da je pri nekaterih udarnikih ostalo samo pri obljubah, delati pa niso prišli. Žalostno, toda resnično.«

Tone Bogovič je ob pomoči Lojzeta Jakofčiča zamenjal del strehe in žlebov, ki so bili dotrajani. Viktor Ferfolja se je zavzel za popravilo zaraščenih odtočnih kanalov

Dopustniki prvega tedna letošnjega počitnikovanja v Mt. Elizi

zavzeto krščansko življenje vsakega od nas. Neke vrste barometer za to pa je prejemanje zakramenta spovedi, ker zahteva največ osebne zavzetosti, če ga jemljemo resno. Nadškof Pell je na vprašanje glede skupnih spovedi oziroma odvez odgovoril: »Prakso skupnih spovedi sem 'podedoval', ko sem prišel v škofijo. Zaenkrat je še nisem ukinil in moram priznati, da sem malo negotov, kako to storiti (odpraviti skupne odveze). Vsekakor pa zakramenta spovedi ne bom še bolj liberaliziral. Zdravilno

pri žlebovih. Pomagali so mu Maks Korže, Franc Voglar in Lojze Jakofčič, ki sta tu na obisku iz Slovenije. Peter Belc je popravil del pločnika, ki so ga dvignile korenine sedaj že podrtih dreves, delal je tudi pri popravilu odtočnih kanalov za žlebove in še čem. Bernard Brenčič je popravil sprhnele dele oken na verandi v prvem nadstropju, ob pomoči Jožeta Turka in Staneta Debelaka je tam naredil tudi nov strop, Aleks Bratina pa je napeljal elektriko. Marjan Jonke, Franjo Kravos, Tone Brne, Renato Smrdel, Ivan Horvat in Slavko Jaksetič so tudi imena, ki sem jih uspel zabeležiti pri obnavljanju našega verskega središča. Veronika Ferfolja se je zavzeto lotila urejevanja arhiva, pri pregledovanju starih kovčkov od fantov, ki so nekdanj stanovali pri nas, ji je pomagala tudi Milena Brgoč. Sestri Vika in Metka Kos iz Pernice pri Mariboru, ki sta bili tu še drugi mesec, pa sta mi uredili

poročne zapisnike, račune in druge pisarniške papirje. Njuno delo nadaljuje Barbara Brožič. Bog povrni vsem delavcem, darovalcem za obnovo Baragovega doma in molivcem za božji blagoslov. Ob obnavljanju zidov naj bi prenavljali tudi našo medsebojno povezanost in narodno ter versko zavest. Naj omenim tudi to, da nam je Marko Zitterschlager uspel izposlovati oprostitev občinskega davka, ker ima Baragov dom nizke prihodke in je potreben obnove. Šest tisoč dolarjev na leto se bo poznalo! Zaenkrat moramo še plačati in sicer polovično ceno davka.

Od februarja naprej bodo spet družinska kosila na tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši. Pripravlja jih društvo sv. Eme ob sodelovanju z drugimi prizadevnimi pomočnicami in pomočniki. Vabljeni!

p. Metod

NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU PATRA BERNARDA ZA
NAŠE »MISLI«

\$300.- Niko Krajc; **\$135.-** Milan Beribak; **\$90.-** Stanislav Frank; **\$85.-** Alfred Brežnik; **\$75.-** Frank Kampuš; **\$65.-** Evgen Bizjak, Marta in Milan Ogrizek; **\$60.-** Franc Švab; **\$55.-** Štefan Žalik, Alojz Cehel, Maria Patafta, Milena Birska, Janez Robar, Cvetka Košir, Danilo Sušelj, Joseph Barnik; **\$50.-** Vinko Levstik, Peter Bižal; **\$45.-** Olga Mazlo, Karl Holvet; **\$35.-** Slavko in Anica Tomšič, Janez Klemenčič, Martin Zidanski, Franc Kodrič, Leon Robar, družina Baša, Albin Kurinčič, Tomaž Možina, Terezija Cresi, Franc Daneu, Mark Coby, Ivanka Student, Marija Umbrazunas, Marija Velišek, Marija Vončina, Astrid Bernes, Ema Kowalski; **\$30.-** Alojz Hrast; **\$25.-** Angela in Štefan Zver, družina Barič, Antonija Šabec, Vanda Sperne, Franc in Marija

Pongračič, družina Zajc, Franc Šenkinc, Pavla Fabian, Maura Vodopivec, Jožica in Roman Petelinek, Anton Urbančič, Silvia in Joe Novak, Tone Tuksar, Marcela Bole; **\$20.-** Marija Volčič, Ivan Mejač, N.N., Mili in Vili Vesel, Albin in Zora Gec, Alois Rezelj, Olga Horvat, N.N., Marta in Roman Zrim, Ivan Smole, Vilko Žumer, Rafael Koren, Marija in Frank Božič, Albina Konrad, Stane Mlinar, Marija Golja, Ana Stathopolous, E.S. Benčič, Ana Horvat, Vinko Bogolin; **\$15.-** Ljubo Pirnat, Anton Cevec, Marijan Saksida, Alojz Markič, Vlasta Burcul, Ema in Lojze Kovačič, Emil Lagondar, Dušan Jenko, Jože Grilj, Franc Anzelc, Slavko Drezga, Ernest Rutar, Marija Bertoneclj, Kristina Varsavsky, Tilka Matjašič, Anica Pegan, Marica Bitežnik, Lojzka in Lojze Husarek, Alojz Seljak, N. N., Maria Milich, Ivan Cetin, Zinka Škraba, Veronika Robar, Mark Coby, Danilo Kreševič, Kristina in Jože Skočir, Jože Potočnik, Vinko Butala, Franc Magdič, Ana in Jože Zupančič, Marija in Anton Brne, Lidija Bole, Ivan Petelin, Maria Mocicka; **\$10.-** Anton Vrisk, Irena in Tonček Grassmayer, Draga Vadjal, Janko Filipic, Lotte Rafolt, Drago Barbiš, Jože Lapuh, Štefan Saule, Rezka Jošar, Marija Blažević, Teresa Simunkovič, Marija Medved, Viktor Bizjak, Marija in Maks Hartman, Milan Vran, Zlata Agrež, Ludvik Lumbar, Ema Kosmina, Janez Kucler, T.M. Žilavec, Josef Dobrovšak, Ivan Barat, Tereza Kaiser, Karl Horvat, Anna in Anton Brožič, Milan Prešeren, Janez Rotar, Lojze Kerec, Lojzka Vučko, Jurij Tomažič, Richard Twrdy, Marija Gomboc, Štefan Kolenko, Cecilija Pirnat,

Angela Čampelj, A.M. Kristan, Tinka Urh, Ivan Šuštarčič, John Cugmeister, Frančiška Truden, Ivan Mohar, Barbara Marinčič, Emilia Walls, Maria Škofič-Kromar; Karlo Berginc, Anica Sivec, Jože Košorok, Jože Brožič, Herman Šarkan, Ivanka Bratoš, Tone Jesenko, Branko Jerin, Janko Majnik; \$5.- Marija in Viktor Gorjan, Martin Pečak, Jože Zorman, Ivan in Otilija Horvat, M+M Cimerman, Franc Matjašič, Alojz Gašperič, Maria Kalčič, Savo Tory, Ana Brgoč, Franc Car, Maria Danko, A+A Smrdelj, Irma Ipavec, Roman Ursic, Elizabeth Kenda, Marija Podgornik, Luka Korče, Pavla Žnidarič, Edvard Peršič, Majda Skubla, Jože Kalc, Milka Zidar, Anamarija Zver, Regina Repolusk, Elvira Cuk, Peter Tomšič, Frank Tomažin, Franc Kovčec, Zorko Abram, Anton Konda, Vinko Slibar, Jožefa Porok, Toni Lovrec, A+A Vučko, Albina Konrad, Marta Potonjak, Alessandro Kogovšek, Mira Urbanc, Vinko Avgust, Marko Zitterschlager, Ema Kosmina, Juliana in Alexander Gubič, Milka Iskra, Ivan Bole, Jože Rakar, Mirko Godec, Milan Gorišek, Slavko uršič, Emil Sosič, Dora Srebroff, Olga Todorovski, Marija Uršič, Drago Jakovac, Pavlina Pahor, Tončka in Tone Stariha, Marta Veljkovič, Danilo Msrnik, Ivan Strucell, Stanko Pekol, Ida Migliacci, Olga Zlatar, Vinko Lunder, Ivan Zupan, Jože Juraja, Frančiška Kavčič, Roza Ogrizek, Jože Oblak, Jože Krušec, Ivan Kolačko, Silva Jenko, Jožefa Žele, Jože Slavec, Aleksander Slavec, Franc Janežič, Silva Krčmar, Angela Povh, Matilda Klement, Sonja Trebše, Anton Konda, Dora Vodopivec, Anton Markočič, Anton Konda, Ivan Deželak, Branko Tavčar, Justina Glajnarič, Ivan Mohorko, Slavko Koprivnik, Olga Meziniec, Bojana Penko, Viktor Šenkinc, Ivanka in Franc Hrvatin, Andrej Grlj, Ivanka Tomšič, Anton Gjerek, Marjana Smit, Jolanda Franc, Marija Beljan, Josephine Urbančič, Irena Ivetič, Pavla Udovic, Ivan Jenko, Marina Rogl, Hermina Pichler, Hinko Hafner, Lydia Bratina, Marta Skrbish, Jožefa Mikuš, Emil Pantner, Zora Pace, družina Brkovec, Leopold Matelic, Ivan Truden, Stanislav Bec, Stanko Ogrizek, Ludmila Brumen, Angela Lečnik; \$4.- Julija Kovačič; \$3.- Ana Likar; \$1.- Jure Moravec, Marjan Vihtelič;

SKLAD P. BAZILIJA ZA VZGOJO NOVIH FRANČIŠKANSKIH POKLICEV

\$100.- Marija in Ludvik Martin, \$50.- Olga Saulig, Petrina Pavlič; \$20.- Anton Cevec, Maura Vodopivec; \$10.- Cilka Zdravil, Slavko Koprivnik.

ZA POPRAVILO CERKVE V RAZKRIŽJU

\$100.- J. S.

ZA SPOMENIK PATRA BAZILIJA

\$100.- Janez Kociper, \$50.- Frank Tomazin

ZA MISIJONE IN NAŠE POSINOVLJENE MISIJONARJE

\$150.- F.Š.; \$60.- družina Krušec; \$50.- Franc Danev, Julijana Šajn, Ivanka Kreševič; \$25.- Mirko Šveb; \$10.- Tinka Urh..

POZOR!

Na današnji ovojnicah poslanih Misli, boste na nalepki z naslovom v spodnjem desnem kotu našli letnico, do katere vključno imate poravnano naročnino za revijo. Od zdaj vam bo torej olajšano ugibanje, ste jo plačali ali ne, in kdaj ste jo plačali zadnjič. Veseli bi bili rednega plačevanja, saj je cena Misli simbolično nizka prav zato, da bi bile dostopne čim širšemu krogu bralcev. Tisti, ki ste plačali po 5. februarju, boste imeli pravilno letnico šele na nalepki prihodnjih Misli.

Uredništvo

ZA LAČNE SIROTE MATERE TEREZIJE

\$30.- Dušan Jenko, Vinko Lunder; \$25.- Olga Saulig; \$20.- Alojz Gašperič, Jože Oblak, Slavko Koprivnik; \$15.- N.N.; \$10.- Karl Horvat, Jože Slavec; \$5.- Alojzija Bele, Abram Zorko, Marta in Roman Zrim.

ZA OBNOVO BARAGOVEGA DOMA

\$834.- namesto cvetja na grob Janezu Vidoviču; \$550.- namesto cvetja na grob Ivanu Mejaču; \$500.- Otilija in Ivan Horvat; \$200.- Vera in Cvetko Škraba, Anton Gjerek; \$150.- namesto cvetja na grob Vinku Pavliču; \$100.- Matija Štukelj, Marija in Ludvik Martin, Štefan Žalik, družina Kutin, Marjan Zadnik, družina Vičič, D. Razboršek, Peter Mandel, Anna Pekolj, družina Zupan; \$80.- družina Jakša; \$50.- Janez Šmit, družina Peršič, Anton Cevec, Maria in Frank Plut, Veronika Ferfolja, Marija in Franc Pongračič, Nada in Jože Bole, Franc Janežič, Martin Recek, John Marinič, Vera Tavčar; \$30.- ga. Potočnik; \$20.- Štefka Kovačič; \$10.- Slavko Koprivnik.

VSEM DOBROTRNIKOM NAJ BOG BOGATO POVRNE!

Misli, januar-februar 1998

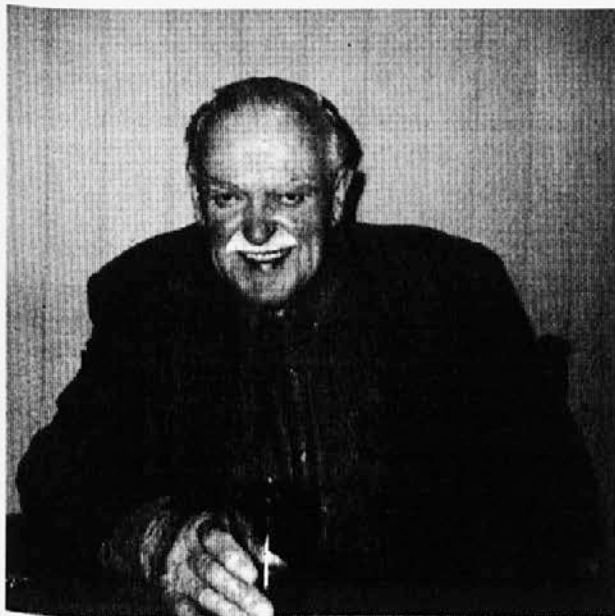
Poslovil se je naš dragi Miklavž

Zelo mlada sva kot fant in dekle šla v svet, z roko v roki, z ljubeznijo. Še isti mesec sva se poročila v Beogradu. To je bilo pred skoraj 60 leti. Bilo nama je težko, obenem pa tudi lepo v pričakovanju več dobrega in lepega.

Po več letih vojne in komunistične vladavine, sva le uspela pobegniti v Avstrijo, nato pa dalje v lepo, svobodno, novo domovino, Avstralijo. Ivan je delal nekaj časa v kuhinji v Bonegilli, nato pa smo se preselili v Geelong in nato v Melbourne, in smo tukaj že 38 let.

Zdaj imava svoj topel dom, tri hčerke, tri zete in šest vnukov (pet punčk in enega princa). Za vse to sem hvaležna našemu dragemu Bogu in mojemu pokojnemu možu.

Marija Mejač

Ivanu Mejaču zadnji pozdrav 13. 1. 1998

Zbogom Ivan! »Oh, kako je hudo
ko se od tebe pravičnega poslavljam.«
Poštena beseda ti je vedno iz srca vrela,
je gladila – ni nikoli nobenega prizadela.

Dolga leta si kot sv. Miklavž ponosno stal,
z veseljem otroke in druge obdaroval.
V veliki ljubezni sta z ženo Marijo živela,
a smrt ni usmiljena, vseeno te je vzela.

Upokojenci ti večni mir in pokoj želimo
skozi cvetoči drevored v nebeško
domovino.

V domovino prave, nebeške sreče,
tja, kjer za pravične ni več ječe.

Ivan, kot general pravičen je bil tvoj stas,
nepozabljen med Slovenci v Avstraliji boš
ostal.

Marcela Bole

Zahvala

Ob zadnjem slovesu od mojega moža se
pristrčno zahvaljujem vsem, ki so ga spremili
na zadnji poti; prijateljem, pevcem, članicam
društva sv. Eme, patru Metodu in pogrebniemu
zavodu Tobin Brothers.

Hvala tudi za denarne darove namesto
cvetja, ki gredo za obnovo Baragovega doma.

Žalujemo: žena Marija, hčerke Beba, Nataša
in Ivanka z družinami.

Znamke

Slovenske znamke, ki vam jih predstavljamo tokrat, so izšle 28. novembra 1997. Seveda nam jih je spet poslala gospa Maura Vodopivec iz Južne Avstralije, za kar se ji najlepše zahvaljujemo. Znamka z golobom pismošo je izdana ob otvoritvi novega poštne centra v Ljubljani. Čeprav je prvi preprosti preprosti poštni center v slovenski prestolnici začel z delom že leta 1849, pa je stalna rast poštne prometa zahtevala vedno nove izboljšave. Površina novega poštne centra znaša danes 25.200 kvadratnih metrov. V prihodnosti bosta v Sloveniji delo sedanjih osmih poštne centrov opravljala le dva tehnično izpopolnjena v Ljubljani in Mariboru.

Smučarska znamka predstavlja Pokal za zlato lisico, ki se vsako zimo odvija na mariborskem Pohorju. Med številnimi znamenitimi ženskimi imeni alpskega smučanja so prav na domačih pobočjih zasijale tudi slovenske smučarke. Tri izmed njih – Mateja Svet, Nataša Bokal in Urška Hrovat so pri podeljevanju medalj stale celo na najvišji stopnici.

Na božični znamki so jaslice slovenske kiparke Lize Hribar, ki je bila leta 1913 rojena v Celovcu. Po študiju kiparstva je veliko potovala po Evropi in se končno ustalila v Ljubljani. V prvih povojnih letih je bila njena družina preganjana in zasramovana in skorajda finančno uničena, zato je začela Liza izdelovati kipce (predvsem religiozne) iz gline. Prva naročila so prihajala skorajda na skrivaj, kasneje pa je bila priznana kot ena najpomembnejših in najbolj kvalitetnih izdelovalcev jasličnih figur pri nas. Umrla je 1996., leto dni po svoji zadnji samostojni razstavi.

Znamka z veselimi otroškimi obrazy, ki skozi okno opazujejo snežinke, pa nam pričara čas okrog novega leta - čas voščilnic, obiskov, daril in načrtov.

Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S.A. 5007
(P.O.Box 479, Welland, S.A. 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax: (08) 8346 3487

Praznik miru in veselja počasi prehaja v navaden vsakdan. Božični prazniki so za vsakega kristjana posebno doživetje, ki ga je težko opisati. Kot ponavadi se je tudi tokrat polnočnice udeležilo veliko naših rojakov. Slovenske božične pesmi so polne prijetne toplote, ki otaja še tako trda srca. Če nič drugega, je saj spodbudno, da se ob praznikih zavedamo svojih korenin in se počasi vračamo v naročje svojega naroda. Izredno velik obisk pri sveti maši je bil za novo leto; ponavadi so ljudje utrujeni od neprespance noči, letos pa kot da utrujenosti ne bi bilo. Saj smo ravno na praznik matere Marije prosili njo, naj nam izprosi božjega blagoslova in varstva v letu 1998.

Praznovanje svete Družine, zavetnice našega misijona, je kot že vsa leta prenešen na prvo nedeljo v januarju, ko nas obišče adelaidski nadškof Leonard Faulkner. Navezan je na našo skupnost in rad vsako leto prihaja med nas, se z nami zahvaljuje Bogu za varstvo in se z nami tudi povese. Ob tej priložnosti je tudi blagoslovil otroke, ki jih je bilo kar veliko. Nadškof se z njimi tudi pogovarja in pošali, otroci so veseli takšnega srečanja in jim bo verjetno dolgo ostalo v spominu. V zahvalo smo mu podarili lepo sliko Marije Pomagaj, olje naše Marijane Zupančič Roškar, Filip Ivančič pa je na kratko podal zgodovino podob. Po končanem slavlju smo odšli v dvorano, kjer se je naše praznovanje nadaljevalo. Gospod nadškof se je pogovarjal z ljudmi, kar je še povečalo vzdušje domačnosti in prijateljskih vezi. Na koncu je bila na vrsti še torta, ki jo je spekla gospa Roškarjeva, vendar jo je nadškof odnesel s seboj in razdelil med svoje sodelavce v nadškofiji. Vsem rojakom, ki ste s svojim delom ali udeležbo na kakršen koli način pomagali v cerkvi in dvoranici, se iskreno zahvaljujem. Bog povrni!

Tretjo nedeljo v januarju smo v našo skupnost in družino božjih otrok sprejeli novega člana. Med sveto mašo je prejel zakrament svetega krsta Patrick Michael Jenko. Mama je Karmen Francis, roj. Kalc, oče Franc Jenko, za botra pa so mu izbrali teto Michelle Kalc in Roberta Pahorja. Patricku želimo, da bi bil zdrav in da bi napredoval v modrosti in milosti božji, staršem pa iskrene čestitke!

Tudi sestra smrt je v praznikih obiskala našo skupnost: triindvajsetega decembra je v bolnici Queen Elizabeth umrla Carmela Carcich, roj. Nikolič. Rojena je bila v Istri, v Unijah, 16. 7. 1906. V družini je bilo pet otrok; zdaj so že vsi pokojni. Zaradi težkega življenja je že zgodaj odšla v Italijo in tam preživela 62 let, nato je emigrirala v ZDA, v New York, in tam preživela devet let, zatem pa se je dokončno preselila v Južno Avstralijo in živela z Andrejem, svojim sinom edincem. Rožni venec je bil na Štefanovo zvečer v naši cerkvi, naslednji dan maša zadušnica, nato pa smo jo pospremili k večnemu počitku na chentelhemske pokopališče, kjer čaka vstajenja. Sinu Andreju, vnuku in Ani izrekamo sožalje!

Na božič pa se je v bolnici v Berriju od tega zemeljskega življenja poslovil in se srečal z Bogom Slavko Kregar,

rojen 24. decembra 1939 v Ilirski Bistrici. S svojimi starši in bratom je prišel v Avstralijo 1. maja 1959 z ladjo Avrelia. Prvo mesto, kjer se je družina Kregarjevih ustalila, je bil Nangwarry v Južni Avstraliji. Tu so ostali 16 mesecev, nato so se preselili v Viktorijo v Baraga House, kjer se je Slavko tudi poročil z Anico, roj. Cinč. Slavko je z vso družino veliko pomagal pokojnemu patru Baziliju. Leta 1968 so se preselili nazaj v Južno Avstralijo, v vinorodne kraje Winkie, kupili so posestvo z grozdem in marelicami. V zakonu so se jima rodili štirje otroci. Pred dvema letoma so odkrili zahrbtno bolezen, ki je kljub operaciji počasi napredovala in zahtevala svojo žrtev. Maša zadušnica je bila 29. decembra

Naš sosed je morda reven, morda se ne zna lepo izražati, morda smrdi po česnu, toda njegova notranjost in njegova duša sta morda Bogu veliko ljubša kot naša. Mi vemo edino to, kaj v nas ni prav, kako je pri drugih, lahko le slutimo.

Fulton Sheen

1997 v farni cerkvi v Berriju. Pogreb je lepo pokazal, kako so imeli ljudje Slavkota radi, saj je bila cerkev napolnjena do zadnjega kotička. Veliko rojakov je prišlo tudi iz Adelaide. Po maši zadušnici smo ga pospremili na pokopališče v Berriju, kjer čaka vstajenja. Ženi Anici, otrokom, mami in bratu iskreno sožalje.

Trinajstega januarja 1998 je v bolnici Queen Elizabeth umrl Silvo Žvokalj, star 66 let. Pogreb je bil 16. 1. 1998 v Enfieldu, kjer je bil tudi kremiran. Pokojni je bil doma iz Krškega. Sorodnikom izrekamo sožalje!

Tretjega januarja pa sta v naši cerkvi izrekla da in si obljubila zvestobo Julija Ann Ivančič in Pavel Vencent De Bono. Mlademu paru želimo obilje božjega blagoslova in medsebojnega razumevanja na njuni življenjski poti!

Za danes toliko in lep pozdrav!

pater Janez

SLOMŠKOVO SLOVSTVENO UDEJSTVOVANJE

Razmere za šolstvo so bile v Slomškovem času izredno slabe, saj ljudje niso imeli veselja do šole in tudi niso razumeli njenega pomena. Šole v lavantinski škofiji pred letom 1848 so ustanovili in vodili večinoma duhovniki. Bile so treh vrst. Državna in deželna oblast je ustanavljala šole, ki so se imenovali »trivialne«, kasneje ljudske šole. Takih je bilo pri nas malo, bile so nemške in omejene na mesta in trge. Da pa bi tudi ljudstvo na deželi dobilo najpotrebnejši pouk, so duhovniki vpeljali »nedeljske« šole. Slomšek pa je kot škofijski nadzornik in škof duhovnike vzpodbujal, da morajo ustanoviti občinske šole. Večje in premožnejše občine naj bi si na lastne stroške postavile šolska poslopja ter same vzdrževale redno šolo. Takih »občinskih« šol je bilo leta 1849 v škofiji 18, poleg njih še 109 začetnih nedeljskih šol.

Od leta 1849 do 1860 je bil avstrijski učni minister grof Leon Thun, ki ima veliko zaslugo, da je na izreden način preobrazil vse avstrijsko šolstvo. Pri tem važnem in težavnem poslu mu je bil moder svetovalec škof Slomšek, ki je odločno stal na edino pametnem stališču, naj se začetni pouk vrši v materinem jeziku. Vendar je preobrazba šolstva nemogoča brez predelave šolskih knjig, ki se je je prav tako lotil Slomšek. Pa tukaj samo naštejmo šolske knjige, ki jih je sestavil ali vsaj uredil in predložil ministrstvu: Mali katekizem (1854), Berila ali Listi in Evangelii u nedelje in praznike celega leta in vse dni svetega posta (1854), Malo berilo za slovensko-nemške šole (1853), Veliko berilo in pogovorilo za vajo učencev drugega odreda (1855), Veliko berilo za slovensko-nemške šole (1856), Nemška slovnica za slovenske šole (1852-53), Slovensko-nemška slovnica (1853), Ponovilo potrebnih nauk za nedeljske šole na kmetih (1854), Šola veselega lepega petja za pridno šolsko mladino (1853).

Sestavljanje in urejanje šolskih knjig je Slomška stalo zelo veliko truda in časa, še svoje ljube Drobtnice je zanemaril. Oddahnil si je, ko je 23. februarja 1853 v pismu opatu Vodušku izrazil upanje, da bo do prihodnje velike noči s šolskimi knjigami končal ter bo »Boga hvalil, da je morda vendar vsaj zrnice doprinesel k šolski izobrazbi naše ljube mladeži«. Vendar je za svoje zamudno delo žel malo hvaležnosti, saj so njegove šolske knjige obveljale le za lavantinsko škofijo, torej so jih uporabljali samo na Koroškem in Štajerskem – Kranjci jih niso marali sprejeti, prav tako ne Primorci. Slomšek je imel vedno in povsod pred očmi vse Slovence,

NA POTI DO OLTARJA

SLOVENIJA DOBILA SVOJEGA PRVEGA
BLAŽENEG
ANTON MARTIN SLOMŠEK 15

Vrli Slovenci! Ne pozabite, da ste sinovi matere Slave; naj vam bo drago materinsko blaženstvo in pa materina beseda! Prava vera vam bodi luč, materin vam bodi ključ do zveličavne omike.

A. M. Slomšek

potegoval se je za enoten jezik in enotno pisavo. Celo ministrstvo je takrat stalo na tem stališču ter je bilo v tem pogledu bolj slovensko kakor ljubljanski Slovenci, med katerimi je bila močna in vplivna stranka, ki se je krčevito držala svoje »kranjske šprah« ter je na Dunaju vložila celo ugovor zoper veljavo Slomškovih učnih knjig. Razlog pa ni bila njihova pomanjkljivost, marveč omejenost in starokopitnost takratnih šolskih krogov.

Kaj je vodilo Slomška pri sestavljanju in urejevanju šolskih knjig, je lepo videti v pismih dr. Bleiweisu iz leta 1855, ko so bile njegove knjige že končane. Zaveda se, da njegovo delo ni vsem po volji, vendar si je prizadeval, kolikor je mogel »srca naših otrok oživiti in požlahtniti; pa tudi um in pamet naše drage mlade razjasniti, naj bi bila šola deci jutranja zarja srečnega življenja, časnega in večnega. Mislim, da je to ljudske šole poklic; naj bo berilo učiteljem kašipot! ... Moje misli in želje so bile, po berilih otroke z vsemi stvarmi seznaniti, ki deco obdajajo, pa tudi po stvarih otroško srce in oko na stvarnika obrniti, od katerega jih imamo, in oživiti šolo za življenje. ... Moj namen je bil z abecednikom učencem um in srce odpreti v prvem odredu (razredu), v drugem z malim berilom mlada srca ogreti za Boga, vero in domovino; v tretjem odredu jim glave razjasniti in pokazati, česar je mladini vedeti potreba, ki še ne ve, kam kdaj pride.«

Glede na dejanske razmere je bil Slomšek proti temu, da bi nemščino popolnoma odstranili iz ljudskih šol, po njegovem je potrebno »namreč predvsem slovenščino na noge postaviti in na materni jezik gospodarjevega (nemškega) dodelati – in mladini skozi domača vrata v sosedno hišo odpirati«.

USTANOVITEV DRUŽBE SVETEGA MOHORJA
Slomšek je hotel že kot kanonik ustanoviti društvo za

izdajanje dobrih knjig po vzorcu dunajske mehtaristovske družbe, pa mu vlada tega ni dopustila. Bil je namreč trdno prepričan, da je mogoče narod dvigniti na dostojno stopnjo kulture predvsem z dobro knjigo. Ko so nastopili mirnejši časi, se je Slomškova zamisel udejanjila z ustanovitvijo Mohorjevega društva. Že leta 1850 je priobčil to svojo namero Andreju Einspillerju in Antonu Janežiču. Na Slomškovo pobudo so potem celovski rodoljubi 1. septembra 1851 objavili v Janežičevi Slovenski Bčeli oglas za ustanovitev »društva, katero bode knjige za Slovence izdajalo in jih med njimi razširjalo«. Prvi se je odzval škof Slomšek. Takole je pisal v Celovec: »Veseli me, da društvo, ki sem ga že pred sedmimi leti osnovati mislil, pa ga nisem mogel, se spet izbujati in oživljati vidim; da pa moje veselje tudi kaj sadu obrodi, podlago in temelj temu društvu s tim položim, da pet sto rajniš v bankovcih temu društvu darujem. Kakor hitro društvo v življenje stopi, bodem ta svoj dar društvenemu odboru izročil. Zraven pa še tudi obljubim za društvo delati in ga podpirati, kolikor premorem.«

Šele leta 1860 se je društvo preosnovalo v cerkveno bratovščino ter se odslej imenuje Družba sv. Mohorja. Med prvimi knjigami, ki jih je društvo izdalo, je Slomškova Šola veselega lepega petja (1953). Naslednje leto pa je začelo izdajati Sveto pismo stare zaveze.

Leta 1853 in 1854 je izdal Slomšek svoje po obsegu največje delo, *Življenje svetnikov*, v dveh zvezkih. Knjiga je bila namenjena predvsem kmečkim ljudem in malim rokodelcem. Knjigo krasijo tudi lične slike raznih svetnikov, kar je za tisti čas vrednost knjige zelo povzdignilo. Če pomislimo, da so Slomšku v razdobju 1849-1859 poleg zavzetega slovstvenega delovanja vzela mnogo časa številna potovanja in dolgotrajna posvetovanja v Solnogradu in na Dunaju, da mu je leta 1851 težka bolezen zlomila življenjsko moč ter se mu večkrat ponovila, pa uradni opravki in vizitacije samostanov, moramo za ta leta spet in še enkrat ponoviti: Slomšek je delal čudeže s časom!

Zaradi razpada Avstrije in spremenjenih razmer se je Družba sv. Mohorja leta 1919 preselila v Prevalje in od tam leta 1927 v Celje, po svojih močeh pa nadaljevala s svojim delom tudi v Celovcu. Za Slovence v Italiji je bila leta 1923 ustanovljena Goriška Mohorjeva družba. Danes obstajajo tri Mohorjeve družbe: v Celovcu, Celju in Gorici.

Se nadaljuje
Priprava Katarina Mahnič

Pevcu

Kdo zna
noč temno razjasnit', ki tare duha!

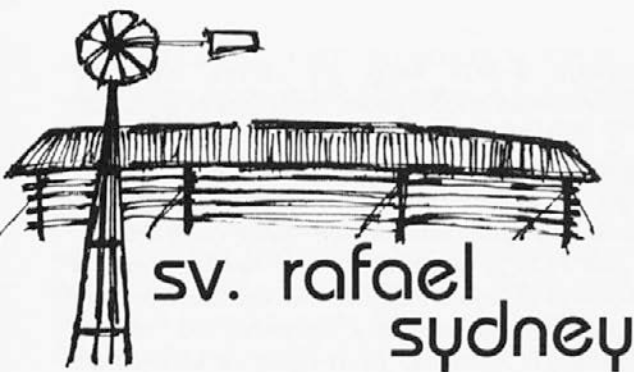
Kdo ve
kragulja odgnati, ki kljuje srce
od zore do mraka, od mraka do dne!

Kdo uči
izbrisat' 'z spomina nekdanje dni,
brezup prihodnjih odvzet' spred oči,
praznoti ubežati, ki zdanje mori!

Kako
bit' hočeš poet in ti pretežko
je v prsih nosit' al' pekel al' nebo!

Stanu
se svojega spomni, trpi brez miru!

France Prešeren

Fr. Valerian Jenko, OFM

St. Raphael Slovenian Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(P.O. Box 280, Merrylands, N.S.W. 2160)

Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI – Tretjega decembra 1997 je v hospicu Sacred Heart umrl EVGEN ROJC, ki se je rodil 11. 5. 1940 v Gornjem Zemonu pri Ilirski Bistrici kot sin Ivana in Marije, roj. Hrvatini. V Avstralijo je prišel leta 1960. Med drugim je bil zaposlen pri gradnji hidrocentrale v Snowy Mountains, poskušal je srečo tudi s kopanjem opalov v Coober Pedyju v Južni Avstraliji, ko je prišel v Sydney, pa se je zaposlil v tovarni stekla v Redfern. Pred leti je imel hudo prometno nesrečo, ki mu je pustila težke posledice. Pred desetimi meseci pa je zbolel za rakom in je imel operacijo na glavi v bolnišnici St. Vincenc. Evgen je bil deseti od dvanajstih otrok v družini Rojc. Tu zapušča brata Vinka, sestro Ivanko Juriševič, v domovini pa še brata Milana in sestre Agico, Angelo in Ireno. Sestra Albina, poročena Kirn, pa je umrla v Sydneyju pred leti. Pogrebna maša za Evgena je bila v Merrylandsu v ponedeljek, 8. decembra, nato pa je bil pokopan na našem novem pokopališču v Rookwoodu, grob št. 171.

Na drugo adventno nedeljo, 7. decembra 1997, je v bolnici Concord preminula ALOJZIJA MARINKA MACORIG, roj. Dernovšček. Rojena je bila v vasi Plave pri Anhovem, 10. 7. 1923. Poročena je bila z Linom Macorigom, ki je po rodu iz vasi Budigo (Bodigoj) v Benečiji. Alojzija je z možem občasno prihajala v Merrylands. Mož Lino nam je napravil tri kropilnike za blagoslovljeno vodo in polico za šopek na steni pri Mariji Pomagaj. Pokojna Alojzija je zbolela za rakom pred enajstimi meseci. Še pred kratkim je z možem obiskala svoj rojstni kraj. Po vrnitvi v Avstralijo se ji je bolezen hitro poslabšala. Prejela je zakramente in vdana v božjo voljo odšla na drugi svet. Pogrebna maša za pokojnico

je bila 10. decembra, v cerkvi sv. Fiakerja v Leichhardt. Mašo je vodil italijanski kapucin, p. Atanasio Gonelli, somaševal pa je p. Valerijan. Sledila je upepelitev v Rookwoodu, nekaj dni pozneje pa je mož Lino odnesel pepel v Slovenijo, za pokop v njenem rojstnem kraju. Poleg moža Lina zapušča pokojnica tudi brata Ozvalda in Radoslava.

Dne 27. decembra 1997 je v Newcastleu v starosti 75 let umrl PETER KOLACHEW. Rojen je bil v kraju Ismael v Romuniji. Leta 1946 se je v Beljaku na Koroškem poročil s Pavlo, rojeno Polanc, ki je po rodu iz Šoštanj. Družina je prišla v Avstralijo leta 1951. Najprej so

živel v kampu Greta, nazadnje pa v Mayfieldu (Newcastle). Rodili so se jima trije sinovi: Peter Mihael, Erik in Harry. Pokojnik zapušča tudi deset vnukov. Pokojni Peter je bil zaposlen na železnici kot vlakovodja (train driver). Bolan je bil samo dva meseca. Pogrebne molitve so bile opravljene v ponedeljek, 29. decembra, sledila jim je upepelitev.

V četrtek, 15. januarja 1998, je na svojem domu v Seven Hillsu, NSW, umrla DOMINIKA LEVER, roj. Nadoh. Rojena je bila 26. 3. 1933 v vasi Janeževo Brdo (Prem) kot hčerka Ivana in Ivanke, rojene Fatur. Kot mlado dekle se je izučila za šiviljo. Leta 1956 se je poročila z Alojzom Leverjem, ki je po rodu iz vasi Huje. Po odhodu iz domovine sta nekaj časa živela v Italiji, kjer se jima je rodila hčerka Mary, pozneje pa v Angliji, kjer je bila rojena hčerka Anita. V Avstralijo so prišli leta 1965. Najprej so živeli v Lewishamu, od leta 1975 pa v Seven Hillsu. Dominka je tiho in vdano prenašala svojo bolezen, ki je končno zaključila njeno zemeljsko življenje. Pogrebna maša za pokojnico je bila v naši cerkvi v torek, 20. januarja, pokopana pa je bila na livadnem pokopališču Castlebrook, Rouse Hill, NSW. Pokojnica zapušča moža Alojza, hčerko Mary, poročeno Lowe, vnuka Mitchella in Amando, hčerko Anito, sestro Valerijo Nusbaumer, ki živi v Baulkham Hillsu, NSW, v domovini pa še sestri Marijo Fatur in Silvijo Slavec.

V sredo, 7. januarja 1998, je v Wollongongu umrl FRANC LAVRIČ, ki je bil rojen 11. 9. 1911 v Kočevju. Pokojnik zapušča ženo Heleno, sina Franka, Friderika in hčerko, por. Stumpf. Pogrebna maša je bila v cerkvi sv. Terezije v West Wollongongu v petek, 9. januarja, pokopan pa je bil v Daptu.

Naše iskreno sožalje družinam omenjenih pokojnih! Spomnimo se jih v molitvi in pri sv. maši.

KRSTI – DANIEL KOLAR, Matraville, NSW. Oče Robert, mati Philai, roj. Arunmat. Botra sta bila Rudi in Kristina Kropar. Župna cerkev sv. Andreja, Malabar, 21. decembra 1997.

NIANY PETER NEKREP, Brighton Le Sands, NSW. Oče Rupert, mati Franciska Repolusk. Botra sta bila Jože in Klavdija Nekrep. Sv. Rafael, 10. januarja 1998.

LAVRA EMILY GOLCMAN, Bossley Park, NSW. Oče Andrew, mati Mary, roj. Truden. Botra sta bila Branko in Narele Slokar. Sv. Rafael, 18. januarja 1998.

DANIELLE MARIE VOLARIC, Hughesdale, Vic. Oče John, mati Sioe See, roj. Chew. Botra sta bila Joseph/Sin Chew in Ingrid Lipovž. Sv. Rafael, 1. marca 1998.

Novorojenčkom, staršem in botrom iskrene čestitke k prirastku v družini in h krstu!

BOŽIČNI IN NOVOLETNI PRAZNIKI so za nami. Spet se želim pristrčno zahvaliti vsem rojakom, ki so nam za praznike poslali čestitke in darovali za vzdrževanje cerkve, verskega središča in v druge namene. Posebna zahvala velja našim pevkam, pevcem, organistinjam in pevovodjem, ter sploh vsem, ki pomagajo pri službah božjih in z raznimi deli v cerkvi, dvorani, kuhinji in na dvorišču; prav tako tudi tistim, ki nam za kuhinjo prinašajo zelenjavo in razne pridelke, pa tudi vsem članom raznih oddelkov župnijskega sveta.

Ta božič je bil prvi brez navzočnosti in dragocene pomoči naših dragih sester, ki jih še vedno pogrešamo; povedati pa moramo, da nam je za praznike ponudilo pomoč kar precej članov naše skupnosti, ki so postavili jaslice. Tudi mah smo dobili, saj si brez njega težko predstavljamo jaslice,

kakršnih smo bili vajeni v naših domovih v domovini. Naši pevci so odlično odigrali svojo vlogo pri polnočnici, kakor tudi pri dnevnih maši na božični dan.

DUHOVNIŠKA POMOČ – Za božič je prišel med nas p. Bernard Goličnik iz Nazarij, kjer je že nekaj let samostanski predstojnik, pred kratkim pa je postal tudi župni upravitelj pri Mariji v Nazarjah v Savinjski dolini. Pater Bernard je ostal tu tri tedne in je res težko prenašal vročino, ki je bila letos po dolgem času precej huda. Nenadna sprememba – k nam je prišel iz zime – ni bila lahka. Sprašujete me, kdaj pride stalna pomoč, ki jo tudi sam težko pričakujem. Za veliko noč se je ponudil za nekaj tednov p. Ciril. Na kapitlju naše province konec aprila pa bodo določili stalnega pomočnika.

PETINDVAJSETLETNICO BLAGOSLOVITVE praznuje naša cerkev v tem letu. Točen datum je bil 14.

Otroci Slomškove šole pod vodstvom Kristine Šuber in Zlatke Pondelak so prepevali v Merrylandsu za Miklavževanje, 7. 12. 1997, nastopali pa so tudi v božičnem programu na Triglavu, 21. 12. 1997.

januar. Takrat je bil med nami škof Lenič, takratni provincial p. Marijan Valenčak in g. Vinko Zaletel. Škof je imel tridnevno kot pripravo na ta veliki dogodek

blagoslova cerkve. Naslednjo nedeljo, 21. januarja, pa je škof birmal 79 naših fantov in deklet. Praznovanje te lepe obletnice bo kasneje, verjetno septembra; januar ni primeren za praznovanja te vrste zaradi vročine in počitnic, drug razlog pa je, da praznujejo pomembne jubileje tudi v Melbourne in Adelaidi. Tako bo škof navzoč za vse tri jubileje. Ob naši 25-letnici nameravamo izdati spominsko knjigo, ki bo opisala delovanje našega verskega središča vse od leta 1969, ko je bila kupljena stara cerkev, pa tudi kratek pregled celotnega slovenskega dušnega pastirstva v Sydneyju od prihoda prvih dveh

Nihče ni tako reven, da ne bi imel nečesa, kar lahko podari. Prav tako bi lahko gorski potoki rekli, da morju nimajo kaj dati, ker pač niso reke. Darovati moramo, kar imamo. Za marsikoga je morda tisto vredno več kot si upamo misliti.

Henry Wadsworth Longfellow

patrov, Bena in Klavdija, leta 1951. V ta namen se bo sestel poseben odbor, ki bo razdelil delo za sestavo spominske knjige in program praznovanja.

PUSTNI PIKNIK bo v nedeljo, 22. februarja, po maši. Postrežbo ima na skrbi druga delovna skupina, materam pa se priporočamo za pecivo.

PEPELNICA je letos v sredo, 25. februarja. Ta dan je začetek postnega časa – priprava na veliko noč. Pepelnica ima strogi post, kakor tudi veliki petek. Postna pobožnost bo vsak petek zvečer ob sedmih, skupaj s sveto mašo. Spet bomo začeli s petkovim češčenjem svetega Rešnjega Telesa, ki je že ob šestih zvečer. Novi škof v Parramatti, Kevin Manning, je priporočil, naj bi vsaka cerkev v njegovi škofiji imela enkrat na teden molitev pred Najsvetejšim za duhovne poklice. Zato je prav, da se tudi mi pridružimo tej njegovi prošnji. Pri tem naj bi molili tudi za naše duhovne poklice. Ne pozabimo pa na zadevo redovnih sester za našo skupnost. Saj pravi Sveto pismo: »Kdor trka, se mu bo odprlo.« Zato vsak dan pri večerni molitvi prosimo: Gospod, duhovnikov in redovnikov nam daj!

ZA ČAST PATRA BAZILIIJA – Pred nedavnim mi je pisal rojak iz Amerike. Med drugim pravi takole: »Po naključju sem novembra lani v Ljubljani (stanoval sem v vašem samostanu) dobil vaš avstralski Glas Slovenije, z datumom 18. oktober. V njem mi je zbudila pozornost posebna priloga s člankom Zadeva Lucu. Seveda sem prebral ponatis Lucujevega članka iz Nedela in Vaš odgovor njemu. Prebral sem tudi druge članke na naslednjih straneh. Kot kaže, je velika večina Slovencev v Avstraliji na strani p. Bazilija. Na dlani je, da je levičarski časnikar Lucu hotel zmanjšati zasluge p.

Bazilija za Slovence v Avstraliji. Kot sami veste, je v ideologiji in taktiki komunizma, da mora njegov privrženec zmanjšati svetlo podobo idejnega nasprotnika, če ne prej, vsaj po smrti. V ta namen si je izmislil tisti seznam iz Pliberka, ki da je bil p. Baziliju poznan in kar naj bi nekaterim omenil. Zelo verjetno Lucu ni nič zmanjšal svetle podobe p. Bazilija Slovincem v Avstraliji, verjetno pa nekaterim v Sloveniji.«

KRITIKA CERKVE – V zadnjem času je v domovini kar orkestrirana gonja proti Cerkvi – tudi med nas že prihaja po raznih javnih medijih. Kot kristjani moramo vedeti, da je Cerkev predvsem duhovna organizacija, vendar potrebuje za svoje delovanje tudi materialne dobrine. Kot tisoči razlaščenec (privatnikov in organizacij) – ima tudi Cerkev pravico zahtevati primerno povračilo ali odškodnino za odvzeto premoženje. Le tako bo Slovenija res demokratična in pravno urejena država. Sicer pa nevernikom in komunistom ni zameriti, če udarjajo po Cerkvi (saj je to njihov žargon), in je vedno bilo tako. Žalostno pa je, če bi se jim pri tem pridružili tudi mi – vsi krščeni, torej otroci Cerkve, naše Matere!

SLOMŠKOVA ŠOLA bo sprejemala učence še ves februar. Pouk je vsako soboto od enih do treh popoldne. Pouk bo učinkovit in koristen le tedaj, če se bodo starši zanimali za otrokov učni program in mu doma pomagali pri domači nalogi. Pristojbina za poravnava stroškov in učni material je 5 dolarjev vsako četrtletje. Za nadaljnje informacije pokličite Kristino, tel. 9605 4384, ali Zlatko, tel. 9826 0446.

p. Valerijan

Učenje slovenskega jezika 1998

Slovenščino poučujemo v Viktorijski šoli za jezike (Victorian School of Languages). To je državna šola, ki v tridesetih središčih po Viktoriji ponuja štirideset jezikov in skrbi za jezikovno usposabljanje več kot trinajst tisoč učencev.

Kot največja jezikovna ustanova v Avstraliji ta šola dopolnjuje šolski načrt ministrstva za šolsko izobrazbo za razširjanje jezikovnega izobraževanja v Viktoriji. Učenje večine jezikov je možno od nižjih razredov osnovne šole, pa vse do mature (Victorian Certificate of Education).

Vpisovanje k pouku slovenskega jezika v letu 1998

Kdo se lahko vpiše?

Sprejemamo osnovnošolske učence od tretjega razreda naprej, srednješolce - kandidate za maturo iz slovenskega jezika, in odrasle, ki se želijo učiti slovensko.

Za vpis v enajsti letnik (VCE) se pričakuje nekaj let formalnega pouka ali zadovoljivo govorno znanje slovenskega jezika. Za vpis v dvanajsti letnik (VCE) je potreben zadovoljiv zaključek enajstega (VCE) letnika ali primerno znanje slovenskega jezika.

Kje in kdaj se poučuje slovenski jezik?

Slovenščino se lahko učite v tem V.S.L. centru:

Princes Hill Secondary College, Arnold Street, Carlton 3054 (tel. 9414 0641)

Pouk poteka med šolskim letom, vsako soboto od 9.00 do 12.20 dopoldne. Med šolskimi počitnicami in prazniki, ki padejo na soboto ali ponedeljek, ni pouka.

Kdaj je vpisovanje?

Vsi učenci se lahko vpišejo na prvi dan šolskega leta, v soboto, 7. februarja, pa tudi v naslednjih tednih.

Koliko stane?

Letna vpisnina se plača ob prijavi k pouku.

Letnik 1 – 10 \$40 letno

Letnik 11 – 12 (VCE) \$52 letno

Odrasli \$120 letno

Če želite nadaljnje informacije ali nasvete

lahko pokličete koordinatorico Sandi Ceferin, po sedmi uri zvečer, na številko 9544 0595.

Če bi radi vedeli kaj več o maturi iz slovenskega jezika (VCE), potrebnem znanju za vpis k maturi in o prednostih mature iz jezikov, pokličite Aleksandro Ceferin, po sedmi uri svečer, na številko 9544 0595.

Oglasite se, če se zanimате za učenje slovenščine. Radi se bomo pogovorili z vami, če imate kakšna vprašanja, skrbi ali probleme glede šolanja vaših otrok.

Predvsem pa bi vam radi povedali, kako vam bo slovenščina lahko koristila.

Aleksandra L. Ceferin

križem avstralske slovenije

BRISBANE – Petnajstega oktobra je v bolnici Princes Aleksandra umrla rojakinja SILVA JURAS, roj. Horvat. Rodila se je v Celju, 28. decembra 1928. Od nje smo se poslovili 18. oktobra v krematoriju Mount Thompson. Pokojna Silva je zapustila moža Branka, posvojeno hčerko Julie z možem in pet vnučkov, ki bodo zelo pogrešali staro mamo.

Pred leti sta Silva in Branko pogosto obiskovala slovenski hribeček in Silva je bila leta 1979/80 celo društvena tajnica.

VERA PEČAR, roj. Kos, iz Gypmija, je bila rojena 24. 2. 1932 v Zagorju ob Savi. Umrla je 9. septembra 1997 v Royal Brisbane Hospital. V Avstralijo je prišla leta 1960. Zapustila je moža Jožeta, ki je tudi eden od prvih slovenskih priseljencev v Brisbanu in je bil celo navzoč na prvem sestanku slovenskega društva. Sožalje vsem domačim, pokojnim pa mir božji.

Ni čudno, da nas je čedalje manj za delo pri društvu, ko pa naši rojaki eden za drugim odhajajo.

Anica Cuderman

SURFERS PARADISE – Najprej za matico mrtvih rojakov: v petek, 3. oktobra 1997, je nenadoma preminul prekmurski rojak ZOLI HORVAT, star 54 let, ki zapušča ženo Štefanijo, hčerki Michelle in Sandy, ter vnuka Michaela in Dylana. Pokopan je na pokopališču Southport General na Queen Streetu. Pokojnik je bil trgovec in se ni družil s Slovenci.

Petega novembra je na Zlati obali, po zelo dolgi bolezni, podlegel zahrbtnemu raku FRANC PEČNIK, star 61 let. Pokojni Franc je bil pred leti za eno leto predsednik PLANINKE. Zapušča ženo Julko, pokopan pa je bil na pokopališču Allambe Gardens Lawn, v Nerangu na Zlati obali.

Devetnajstega novembra zvečer pa nas je na Zelenem hribečku v Cornubiji, kjer stoji Planinka Inc., dom drugega najstarejšega slovenskega društva v Avstraliji, obiskal

profesor dr. Janez Bogataj, predsednik SIM iz Ljubljane. Kot je verjetno znano vsem bralcem Misli, si dr. Bogataj želi boljšega sodelovanja med vsemi slovenskimi organizacijami po zemeljski obli – to naj bi bilo njegovo poslanstvo tukaj med nami. Čeprav je bil pri nas sredi delovnega tedna, se je na njegovem zanimivem predavanju vseeno zbralo lepo število rojakov, okrog štirideset, ki ga pred enajsto zvečer niso izpustili. Bil je res zelo prijazen in zanimiv večer in čeprav ni bilo glasbe, se nikomur ni dremalo. Takšnih srečanj bi si želeli veliko več.

Seveda je imelo društvo PLANINKA Inc. tudi letni občni zbor, ki je bil na žalost kar dvakrat neuspešen pri izvolitvi novega odbora. Pri tretji ponovitvi pa je stari odbor ostal še za eno leto, z eno samo spremembo: ker tajnica Milena Carli zaradi bolezni ne more nadaljevati z opravljanjem tega pomembnega dela, ga je prevzel Jože Vah.

PLANINKA Inc. prireja vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu na Zelenem hribečku redne piknike in balinanje, pri katerem se pomerijo naši vestni balinarji, še več pa je balinark, ki se ne bojijo spopadov. Prvi pikniki v mesecu so dobro obiskani, tretjo nedeljo pa vidimo večinoma balinarje, ki pridno tolčejo balince v senci pod streho, kjer je vedno hladna sapica, čeprav je zunaj vročina.

V nedeljo, 7. decembra, pa nas je kot vsako leto obiskal sv. Miklavž s svojim spremstvom. Zelo presenetljivo je bilo število obiskovalcev z majhnimi otroki, saj jih je bilo več kot ponavadi, čeprav bi človek mislil, da bo ravno narobe. Otroci odrastejo, na njihovo mesto pa pridejo mlajši. Tako bi moralo biti tudi v naših slovenskih šolah, pa na žalost ni. Sveti Miklavž je obdaroval poleg vsakega navzočega otroka tudi veliko starejših, seveda najbolj zaslužnih članov. Na koncu je sveti mož iz dežele ledu in snega čestital novemu odboru in mu želel lepih uspehov v prihodnjem letu.

Pred Miklavževim prihodom pa je navzoče zabavala živa godba z veselim in poskočnimi melodijami in tudi po odhodu tega dobrotnika so se na odru oglasili muzikantje in kaj hitro je bilo živo na plesišču. Balinarjev pa ni glasba v dvorani prav nič motila, veliko jih je bilo, saj so se pripravljali za prijateljsko tekmovanje na praznik sv. Štefana.

Jože Vah

PERTH – Za srčno boleznijo je v bolnišnici umrl Stanko Potočnik, star trideset let. Rodil se je 3. 5. 1924 v Mariboru. Leta 1956 je prišel v Avstralijo

v Melbourne in se pred dvajsetimi leti preselil v Perth.
Zapušča ženo Ivanko ter sinova Johna in Stephena z
družinama. Naj počiva v miru!

Jože Ramuta

GEELONG – Že leta se Slovenci v Geelongu zbiramo vsako drugo nedeljo v mesecu pri slovenskem bogoslužju, pri slovenski sv. maši v Bell Parku, v cerkvi Holly family ob 11.30 dopoldne. Po smrti patra Bazilija se je med nami razširila govorica, da nam bo to odvzeto. V marsikaterem oziru bi bilo vse drugače, če bi do tega prišlo. Zame, in prepričana sem da za marsikoga, bi nastala velika vrzel. Hvala Bogu je pater Metod vse to premislil in preudaril, da mora tako tudi naprej iti. Pater, zaželimo vam dobrodošlico v naši sredi, z veseljem smo vas sprejeli in želimo vam dosti zadovoljstva in trdnega zdravja med nami.

Vsako drugo nedeljo v mesecu se po slovenski sveti maši zberemo prijatelji v Slovenskem domu Ivan Cankar. Pridne gospodinje pripravljajo domače kosilo že vrsto let, tako da je postalo že kar tradicija. Tam se zadržimo do srede popoldneva in se pogovarjamo o različnih stvareh, največ pa o domu, kako smo živeli - vsak ima svoje dogodivščine. Najvažnejše pa je, da se skupaj nasmejemo.

Za božično kosilo se je zbralo kar lepo število članov in nečlanov. Pevci smo zapeli par božičnih pesmi pod vodstvom gospe Stanke Peršič, tudi Sveta noč je prišla na vrsto.

Naj se s tem pisanjem v imenu mojih ožjih prijateljev in svojem imenu iskreno zahvalim pridnim gospodinjam, ki svoj čas prek celega leta posvetijo kuhinji. Še posebej gospe Anici Kolar in gospe Margareti Širca, ki sta vedno zelo gostoljubni do nas. Priporočamo se tudi v prihodnje.

Mogoče vas veliko še ni bilo v našem Slovenskem domu Ivan Cankar. Pridite za spremembo k slovenski sveti maši v Geelong, potem pa na kosilo v dom. Ljubitelji balinanja boste lahko balinali. Ogledate si lahko Geelong, ki je prijazno mesto z vabljivimi izložbami. Ob morju je lepa plaža z lepim razgledom, kjer je lepo tudi za otroke. Na pesku so postavljene gugalnice, kjer se otroci lahko sprostijo, samo za njih pa je tudi precej velik bazen. Pridite, lepo vam bo. Vsem bralcem lep pozdrav!

Ema Bole-Kosmina

PERTH – Več kot deset let je minilo, odkar smo v Zahodni Avstraliji ustanovili Slovenski katoliški cerkveni svet. Preden napišem kaj več o njegovem delu, naj

spomnim bralce, da živi v Perthu in okolici skromno število Slovencev. Čeprav slovi Perth kot eno najlepših in najbolj sončnih mest, pa je tudi najbolj izolirano mesto na svetu. Ni torej čudno, da se Slovenci tukaj počutimo malce osiromašeni, saj smo prikrajšani za marsikaj lepega in zanimivega, še zlasti kar se slovenske kulture in vere tiče.

S trudom in požrtvovalnostjo rojakov nam je uspelo ustvariti lep slovenski dom, kjer se srečujemo in poveselimo. Vendar je v nas tlela želja, da ohranimo tudi slovensko duhovno dediščino, ki so nam jo zapustili veliki predniki, na primer škof Slomšek, Janez Evange-

list Krek in drugi. Spomini na otroška leta, materino vzgojo in naše lepe cerkvene običaje so rodili željo, da bi bili tudi v Perthu pogostejše deležni bogoslužja v materinem jeziku. Tako se je ob obisku patra Valerijana leta 1987 zbrala skupinica vernikov in v razgovoru z njim izrazila naše želje ter zastavila vprašanje, zakaj so obiski duhovnika pri nas tako redki? Ob njegovi razlagi smo lažje razumeli vse ovire, predvsem velike razdalje in pomanjkanje časa. Omeniti moram, da Slovenci v Perthu nimamo svoje cerkvice, vendar nam je na razpolago cerkev St. Kierens v Tuart Hillu. Nedolgo po patrovem obisku smo imeli prvi sestanek pri Anici in Slavkoti Tomšič, ki sta velika dobrotnika in redna gostitelja vseh naših duhovniških obiskov. Na njem je bil izvoljen odbor, ki še danes vestno opravlja svojo nalogo. Predsednik je

postal Silvo Bezgovšek, blagajničarka Mary Stockbauer in tajnik Štefan Plej. Ob koncu prvega leta delovanja je tajniško delo prevzela Zlatka Agrež.

Odbor je takoj stopil v akcijo. Prvi odprti sestanek smo sklicali 17. maja 1987 v najeti dvorani na 52 Railway Pde. v Bayswateru. Udeležba je bila dokaj skromna, 36 oseb, kar ni govorilo o pretiranem navdušenju. Toda s trdno voljo in vztrajnostjo odbora je šlo naprej! Enaintridesetega oktobra 1987 smo organizirali prvi cerkveni ples, ki je bil izredno uspešen. Z dohodka od takšnih prireditev krijemo potne stroške naših duhovnikov. Nekoč so prihajali k nam dvakrat letno, zdaj samo še enkrat, in to teden ali dva po veliki noči. V tem času imamo dve nedeljski sveti maši. Naša Mary skrbi, da med bogoslužjem zadoni slovenska pesem, ki nam ogreje dušo in srce, saj nam je bila dana že v zibelki. Med tednom obišče pater naše bolnike in tudi grobove naših pokojnih. Na njih skupaj molimo, potem jih pater blagoslovi.

Kolikor nam čas dopušča in si verniki želijo, organiziramo tudi romanja v bližnje kraje; Rockingham, York in New Norcio, ki je edinstveni benediktinski kraj v Avstraliji in so ga ustanovili španski menihi leta 1846. Kraj slovi po španski arhitekturi, po verskih artifaktih in neprecenljivih umetniških delih. S pomočjo patra Cirila Božiča nam je uspelo dobiti bandero z brezjansko Marijo Pomagaj, ki nas spremlja na naših romanjih in pri cerkvenih obredih. Vredno je omeniti, da se že vrsto let srečujemo v cerkvi St. Kierens pri mesečnih molitvah rožnega venca.

Udeležba sicer ni velika, 6 do 18 oseb, pa vendar je lepo! Za te pol ure moramo cerkvi za uporabo elektrike vsakič odšteti 10 dolarjev. Ta strošek pokrijejo udeleženci sami.

Upamo, da se bo s pomočjo slovenskih duhovnikov delo Slovenskega katoliškega cerkvenega sveta v Perthu nadaljevalo in bo še naprej lahko skrbel za duhovno hrano tukajšnjih Slovencev. Lep slovenski pozdrav!

Zlatka Agrež

LIGHTNING RIDGE – Gospa Cilka Žagar nam je kot odmev na nedavna dogajanja v Sloveniji poslala zgodnico z naslovom **Janeza skrbi za Slovenijo**. Takole gre:

Janez iz Sydneya potuje po Avstraliji.

»Sem mislil iti v Slovenijo, pa se mi je Slovenija

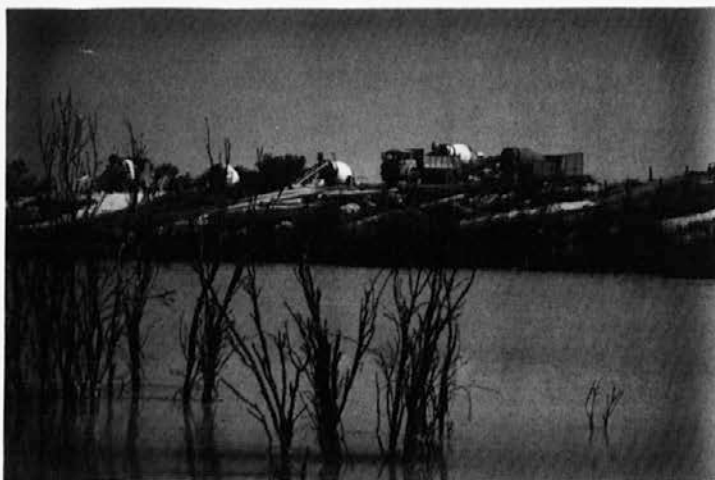
zamerila. Če me kdo vpraša, od kod sem, mu rečem, da sem iz srednje Evrope. Nočem več, da me imajo za Slovence, Slovane in vzhodnjaka.«

»Ti si Slovan in Slovenec, če nisi to, potem nisi nič,« ga skušam spomniti.

»Slovenija je na slabem glasu,« pravi Janez.

»Slovenijo poznajo tujci po Slovencih, ki jih srečajo. Važno je, da smo dobri predstavniki. Predsodke o Sloveniji nosimo mi, ne tujci,« opozarjam.

»Doma je še vedno ista banda na oblasti,« pojasni Janez. »Komunisti in njihovi srbski pomagači. Srbom so dali državljanstvo, ker podpirajo oblast. Bivši kolegi. Mojim otrokom ne dajo državljanstva, čeprav sem jaz Slovenec in se imajo otroci za Slovence. Celo moja žena

'Spiranje' opalnega gruša v Lightning Ridgeu

se je naučila slovensko, čeprav je po rodu Irka. Dokler moji otroci ne bodo Slovenci, tudi jaz nočem biti.«

»Oblast pride in gre, narod pa ostane. Vedno manj nas je, zato se moramo imeti še posebej radi,« skušam vplivati na Janezovo srce.

»Ja, Zmago Jelinčič pa je rekel, da bi golazen, ki je volila na zadnjih volitvah za dr. Bernika, morali pobiti že leta 1945. On še vedno ščuva k pobijanju. To je rekel na javnem sestanku 24. 11. 97 v Medvodah in ljudje so mu hrupno ploskali. Nihče se ni zgrozil, nihče ga ni opomnil, kaj šele kaznoval. 'Golazen', ki je volila za Bernika, ta golazen predstavlja skoraj deset odstotkov Slovencev! Bernik predstavlja predvsem nas, izseljence.«

»Ne oziraj se na to, kar reče en osel,« skušam pomiriti Janeza.

»Kdo je ta Zmago Jelinčič?« se sprašuje Janez. »Nam je kukavica znesla to gnilo jajce? Kdaj si že slišala tako slovensko ime? So nam podtaknili Jelinčiča v vlado zato, da bo vzdrževal prepire med Slovenci?«

»Težko verjamem, da bi si kdo drznil del Slovencev imenovati golazen, še manj pa, da bi rekel, da bi jih morali pobiti. Če je to res, se bodo prizadeti gotovo obrnili na združene narode in evropsko unijo. Tudi svetovni mediji čakajo na take škandale,« tolažim Janeza.

»Samo pomisli, kaj bi bilo, če bi član skupščine v Avstraliji rekel, da bi morali Angleži ob prihodu pobiti vse aborigine in si s tem prihraniti vse probleme, ki jih trenutno Avstralija ima zaradi lastništva zemlje. Avstralijo bi obsodil ves svet. Bojkotirali bi olimpijske igre, turizem, trg.«

»Tega si ne bi nihče nikjer upal izjaviti, še najmanj pa avstralski državni poslanec,« mirim Janeza.

»Slovenski poslanec kliče k pobijanju Slovencev. Nočem biti del takega naroda,« jezno kima Janez.

»Gotovo bodo te izjave obsojene v vseh časopisih,« se hočem otresti odgovornosti.

»Te izjave so nedemokratske, nepošteno, proti načelom sprave in tudi nezakonite. Tako govorjenje mora biti kaznovano. Vlada, ki dopušča take izjave, se nima pravice imenovati demokratska,« kriči Janez.

»Prepričana sem, da bodo nekaj ukrenili,« mu zagotavljam.

»Ti ne poznaš položaja,« svari Janez. »Vlada rabi Jelinčiča in vlada narekuje, kaj pride v časopis. Kar piši, pa boš videla, kaj bodo objavili. Petdeset let smo poslušali samo eno plat zvona in ljudje so se tega navadili. Kar je v časopisu, jemljejo Slovenci za uradno resnico, zato režim skrbi, da samo njihova resnica pride na dan. Ljudje sploh ne pomislijo, kako popolnoma nedemokratsko je to.«

»Saj imamo izseljenske revije in časopise. Slovenska izseljenska matica je vendar glas izseljencev. Imamo Glas Slovenije in Misli. Če se je zgodilo kaj protizakonitega in nepoštenega, bodo oni to gotovo objavili in razčistili.«

»Ko bo snežilo v peklu,« se smeje Janez.

»Ti si nejeverni Tomaž,« se skušam tudi jaz šaliti.

»Nisem volil na zadnjih volitvah in ne poznam Bernika, toda osebno se čutim ogroženega, napadenega in nezaščitenega. Kako naj sploh govorimo o spravi, dokler državni poslanci pozivajo k pobijanju,« postaja Janez žalosten.

»Ti si pesimist. Moramo zaupati v osnovno poštenje in čut Slovencev za pravičnost. Bernik in tisti, ki so za njega glasovali, gotovo ne bodo popustili, dokler svetovna

javnost ne bo obsodila teh izjav. Če ne bodo uredili v Sloveniji, bodo v mednarodnih krogih. Pozabi Jelinčiča in se veseli demokracije v neodvisni Sloveniji,« bodrim Janeza.

»Ja, doma so tako veseli demokracije, da nočejo več imeti otrok. Slovenstvo izumira. To je dokaz, da Slovenci ne verjamejo v lepšo prihodnost. Če se stanje ne bo spremenilo, bomo Slovenci čez petdeset let spet lahko rekli: Samo milijon nas je, milijon umirajočih med mrlič, milijon, ki pijejo mu kri hudiči...«

»Saj država vendar daje družinam izredne ugodnosti. Le kje na svetu ima žena tri leta porodniškega dopusta? Ne morem verjeti, da tega ne izkoristijo.«

»To je dokaz, da je nekaj smrdljivo gnilega v deželi kranjski,« nadaljuje Janez in mene postaja vedno bolj strah, ker se čutim tako popolnoma in z vsem srcem Slovenka.

»Mogoče se bodo stvari uredile, ko bomo polno vključeni v evropsko skupnost.«

»Ja, slovenske oblasti so enostavno obljubile, da bodo tujci lahko kupovali našo zemljo samo, če nas bodo sprejeli v evropsko skupnost. Prišel bo en bogataš in kupil Slovenijo. Ne bomo več hlapci na svoji zemlji, umirali bomo samo kot hlapci. Tisti, ki so si privatizirali državno premoženje, že čakajo na tujega kupca z dolarji. Bolje, da se kar navadimo na to, da smo Evropejci,« se nekam žalostno smeji Janez.

»Saj Slovenci vendar nismo nori, da bi prodali tla izpod nog. Celo aborigini vedo, da je zemlja osnova za kulturo in narod. Zemlja nosi kri in znoj naroda. Sveta si zemlja, je rekel slovenski pisatelj, in to trdijo vsa plemena sveta. Zemlja ni le ekonomska osnova, ampak duša naroda. Aborigini trdijo, da je zemlja naša mati in da odvzem zemlje pomeni začetek genocida,« skušam pomiriti Janeza.

»Le povej to tistim, ki že čakajo na tuje kupce,« svetuje Janez.

Postaja me strah. Je mogoče, da ima Janez prav? Nikdar ni zadovoljen s tistim, kar za to postavljeni ukrenejo. Nekateri celo trdijo, da je Janez rahlo obseden s komunisti in Srbi. Vsi ljudje nikdar ne bodo zadovoljni. Mogoče bodo za tiste, ki kritizirajo, vedno rekli, da so rahlo obsedeni ali celo nori.

»Bolje bi bilo, če bi bili Slovenci malo manj pametni in malo bolj previdni,« me Janez pokliče iz misli. »Med lastniki slovenske zemlje jih je veliko, ki nimajo slovenskih prednikov in jim slovenstvo nič ne pomeni. Veliko jih je tudi lakomnih in požrešnih. Ti ne mislijo

na prihodnost. Zanje je zemlja nekaj, kar se proda in izrablja,« čisto resno doda Janez.

»Kaj misliš, da Slovenija nima pametnih ljudi, ki bi jo zaščitili?« prepričujem Janeza, ker sem osebno prepričana, da smo Slovenci sorazmerno pametni in da so doma razumniki, ki vidijo nevarnosti, če bi te res pretile.

»Slovenski kulturniki se delajo pametne in pišejo tako, da jih razume samo krog izvoljenih, ki so sami sebi všeč. Njih ne briga navaden človek, vendar je navadni Slovenec tisti, ki bo Slovenijo zafural ali pa rešil. Navadnih Slovencev je največ in vsak ima možnost glasovati za napakega kandidata.«

»Akademiki kažejo pot,« pohvalim naše pametne ljudi.

»Akademiki filozofirajo o abstraktnih pojmi. Uporabljajo mednarodne tujke, kot bi slovenski jezik ne bil več dovolj dober zanje. Samo odpri glasila slovenskih razumnikov, pa boš videla, za koga pišejo,« se jezi Janez.

»Včasih se je lažje izraziti z besedami, ki so nekako mednarodno sprejemljive,« skušam opravičiti razumnike.

»Seveda, če pišeš za mednarodne kroge. Narodne stvari naj se pišejo v jeziku naroda. Drugače je s strokovnimi, ki so pisane samo za strokovnjake. Umetnost je s preprostimi besedami povedati velike stvari tako, da bi jih vsi razumeli. Kadar pišeš za narod, piši tako, da sežeš do srca preprostemu človeku. Če ljudje ne razumejo, tudi brali ne bodo. Rabimo nekoga, ki je pošten in dela s srcem,« razlaga Janez in zdi se mi, da bi rad nekaj naredil s srcem, čeprav noče več biti Slovenec.

»Verjamem, da bi vsak od nas dal vse za Slovenijo,« navdušeno pristavim.

»Besede, besede. je rekla lisica, ko je našla molitvenik. Prazne besede,« me je Janez pomilovalno pobožal s pogledom.

»Bolje, da pustimo politiko politikom.«

»Politika bo vedno z nami.«

»Smo v prehodni dobi.«

»Kam pa gremo?«

POMAGAJTE NAM JIH NAJTI

Stefanie – Alfred Oligmuller, roj. Lipuš, ki je pred petnajstimi leti prebivala na naslovu Temple Rd., Lot 15, 3159 (Selby), Victoria. Išče jo njena rojakinja Antonija Majerle, roj. Gorjup.

Pavel Čujk, rojen 29. 6. 1906. Poštni naslov: Haymarket, Box K 288, Sydney. Imenovani si je redno

dopisoval s svojci v Sloveniji. Njegovo zadnje prejetno pismo nosi datum 19. 2. 1996. Iz pisem je bilo razvidno, da je nosil slušni aparat in zaradi močnega artritisa ne more več hoditi brez bergel. Po njem poizvedujeta nečak Sergej in njegova žena.

Ana Abramič, rojena 5. 7. 1931 v Ljubljani. Odšla v Avstralijo oktobra 1951. Po njej poizveduje njena nečakinja Danica Mastan, ki bi rada vzpostavila stik s teto. Gospa Ana Abramič se je v Avstraliji verjetno poročila.

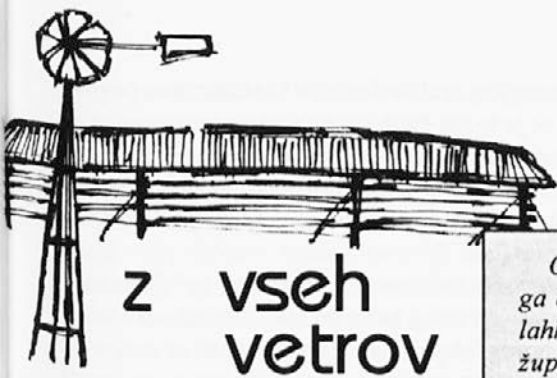
CANBERRA – Veleposlaništvo RS obvešča, da jim je Ministrstvo za šolstvo Republike Slovenije poslalo informacijo o možnostih vpisa na slovenske univerze za šolsko leto 1998/1999.

Vsi, ki se nameravajo v tem študijskem letu vpisati v prvi letnik katere koli od slovenskih visokih šol, se lahko prijavijo do 6. marca letos. Podrobne informacije o vpisu lahko dobijo na našem veleposlaništvu.

Študenti slovenskega porekla iz tujine lahko zaprosijo tudi za eno od štipendij, ki jih podeljuje Ministrstvo za šolstvo in šport. V naslednjem študijskem letu bodo podelili štipendije za krajša izpopolnjevanja, predvsem na področju slovenskega jezika, etnologije, muzikologije, umetnostne zgodovine in zgodovine, za študij na Celoletni šoli slovenskega jezika na Filozofski fakulteti v Ljubljani ter podiplomski študij.

Celoletna šola slovenskega jezika na Filozofski fakulteti v Ljubljani je namenjena vsem, ki bi se radi naučili slovenščine oziroma izpopolnili svoje znanje. Traja od 1. 10. 1998 do 31. 5. 1999, razdeljena pa je na začetni, nadaljevalni in izpopolnjevalni tečaj. Rok za prijavo je mesec dni pred začetkom na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer lahko dobite tudi dodatne informacije pri ge. Manci Perko, tel. 0011 386 61 1769 382 ali tel/fax 0011 386 61 1257 055.

Samo 18 kilometrov od Nove Gorice, v slikovitem mestecu ob Soči, prodam takoj vseljivo enostanovanjsko hišo. Lep vrt, nekaj gozda in tudi manjša njiva – vse prav ob hiši. Podrobne informacije posreduje gospa Erna Kralj, Vojkova ul. 6, Kanal ob Soči, Slovenija ali Tatjana Tee v Melbourne, tel. (03) 9499 3432.

z vseh vetrov

Učni pripomoček: miš

Na srednji šoli v Permi je biologija zelo zanimiva: ni le teoretična, marveč tudi praktična. Tako morajo dijaki 3. letnika za praktično – »laboratorijsko« – delo priskrbeti živo miš, ki jo pri pouku biologije ubijejo, secirajo in si ogledajo posamezne dele njenega telesa. Vse skupaj je skoraj nepomembno in na moč preprosto. Kar je očarljivo, je lov na miš. Tako je vsaj bilo v našem misijonu. Na predvečer mišjega kirurškega posega so me fantje prosili, naj jim odprem vsa možna skladišča žitaric, da bodo vendarle ujeli kakšno miš. Sami so prečesali že vsa polja in druge kraje, a niso nobene ujeli. Brez ujete miši bi umazali sloves gojencev našega internata, hkrati pa bi dobili negativno oceno iz biologije. Napotili smo se torej v prvo skladišče, v katerem tudi po najbolj skrbnem pregledu nismo našli niti mišje dlake. Z upanjem na večjo srečo smo v največji lovski pripravljenosti stopili v skladišče riža. Najprej je kazalo zelo slabo, a naposled je eden od fantov prebudil zaspano miš, ki je bila skrita pod žaklji. V hipu so jih odmetali, dobro zaprli vse vidne špranje in s kriki in sandali planili na miš. Prestrašena se je pojavila na obzorju in brezglavo tekla, da jo je fant s široko odprto vrečo zlahka ujel. Veselje je bilo nepopisno. Še nikoli nisem videl mladih, ki bi se tako veselili ujete miši. Fantje so bili prepričani, da je v prostoru še ena, zato so nadaljevali s preganjajočimi kriki. In res je švignila na svetlo še ena miška. Tudi tokrat so jo zvito pregnali v odprt žakelj. Druga ujeta miš je veselje povzdignila v blaženost. Navdušeni smo zapustili skladišče.

Naslednji dan so fantje opravili kirurški

Iz misijona v Permi

p. Pepi Lebreht

Oba z Milanom sva zelo in globoko hvaležna za vaš dar, ki ste ga darovali namesto cvetja na grob patru Baziliju. Z njim bova lahko zgradila kakšno kapelo ali pomagala pri drugih potrebah župljanov in mladih. Precej denarja pa gre seveda tudi za vzdrževanje hiše, avtomobilov in motorjev.

Tako kot vas, Slovence v Avstraliji, je tudi naju z Milanom globoko pretresla nenadna smrt p. Bazilija. Nanj hraniva lepe in dragocene spomine. Seveda p. Bazilij živi pri Bogu, med nami pa ostaja navzoč z zgledom in duhovno dediščino, ki nam ju je zapustil. Slovenci smo majhen in razkropljen narod; imamo pa nekaj velikih potez in ena teh je prav čut za dobroto. Zaradi te vaše dobrote nam tukaj uspe preživeti. Brez vas misijonarji ne bi mogli delovati, saj na afriški način ne znamo in zato ne moremo živeti. Prisiljeni smo živeti na našega, ki ga na tukajšnje razmere prilagodimo. Hvala vam torej, še enkrat, za vašo dobroto, ki nam lomi vsakdanji kruh.

poseg, dobili dobre ocene, a na koncu se jih je vendarle dotaknila grenkoba. Razcefrani miški so namreč morali vreči v stranišče. Sicer bi ju radi pojedli, a so ugotovili, da imata premalo mesa. Videli pa so nekaj sošolcev, ki so namesto miši ujeli poljsko podgano. Slednja je zanimiva tudi po seciranju, saj ima kar nekaj mesa in to zelo okusnega. Kot na dlani je bilo, da secirana podgana nasiti pamet in želodec. Mogoče pa bodo naši fantje prihodnje leto lovili podgane?!

Fantje našega katoliškega dijaškega doma pri sobotnem čiščenju misijona

kotiček naših mladih

Moje počitnice v Mt. Elizi

Drugi teden počitnic v Mt. Elizi, ki mu rečemo mladinski, se je začel letos 10. januarja. Zbrala se je lepa mladinska skupina, okrog 35 fantov in deklet, pa še ena luštna družina Bratina. Dosti jih že več let hodi v Mt. Elizo, dosti pa je prišlo novih. Letos smo imeli na počitnicah tudi obiskovalce iz Slovenije, tako da smo se tudi malo naučili slovenščine, oni pa malo avstralsčine. Družba je bila zelo dobra.

Vreme smo imeli zelo lepo in hrana je bila odlična. Vsak dan smo se šli kopat. Dan se je začel ob 7.30 zjutraj z mašo. Nekateri od nas so bili bolj pridni. David Hvalica in Rudi Plut sta šla skoraj vsako jutro tečt. Tudi jaz bi šla rada z njima, vendar so bile moje oči pretežke in preljuba moja postelja. Tako sem raje tekla z njima v mojih lepih sanjah.

Ob osmih smo imeli zajtrk. Razdeljeni smo bili v delovne skupine. Vsak dan smo pomagali počistiti kuharicam in okrog doma. Potem smo se šli kopat ali malo sprehajati po Mt. Elizi in trgovinah ali pa smo igrali namizni tenis.

Ob enih smo imeli kosilo in potem smo šli vsi skupaj na morje. Ob šestih pa smo imeli večerjo. Potem smo se zbrali skupaj. Dostikrat smo igrali odbojko, fantje so najrajši igrali med seboj. Gotovo so se bali, da bi jih dekleta premagala. Ponoči smo dostikrat klepetali pod zvezdami. En večer smo imeli celo muzikante. Tony Lenko in Mitja Kolarič sta nam igrala na kitari. V četrtek pa smo šli v kino gledat Mišji lov.

Ob devetih smo imeli »supper« in no, skoraj sem pozabila, potem smo šli tudi spat.

Letos je bil z nami v Mt. Elizi prvič pater Metod. Upam, da se je tudi naš pater dobro počutil z nami. Ni imel

dosti časa, saj je moral dvakrat iti v Melbourne na pogreb.

Četudi se je teden kar hitro iztekel bodo prijateljstva, ki smo jih sklenili med seboj, živela. Domov smo šli malo žalostni in tudi malo bolj črni. Upam, da se drugo leto spet srečamo. Tiste, ki niso bili z nami, pa povabim, naj se nam pridružijo.

Najlepša hvala tudi našim kuharicam, teti Francki in teti Anici Špacapanovi, ki sta skrbeli, da nismo bili lačni. Zelo smo jima hvaležni. Upam, da sta se tudi onidve imeli dobro z nami. Lep pozdrav!

Tanya Grilj

Galerija mladih

Moje ime je Kristijan in star sem 13 let. V Avstralijo sem s starši prišel meseca marca leta 1989. Prvi mesec smo živeli pri stricu Janezu in teti Pavli. Onadva sta nas tudi predstavila vsem Slovencem, ki se ob nedeljah zbirajo pri slovenski maši. Takrat sem bil predstavljen tudi patru Janezu, ki je mene in moje prijatelje pripravil

na prvo sveto obhajilo in nato tudi za sveto birmo. Seveda so mu pri tem pomagali tudi starši.

Ko sem bil star deset let, je pater vprašal mene in moje starše, če bi hotel postati ministrant. Velikokrat sem med sveto mašo spremljal druge ministrante, ko pa je vprašal mene, me je postalo strah. Nisem bil siuren, da si bom zapomnil, kaj vse moram storiti, bal sem se, da bom naredil kaj narobe in da bo pater Janez potem hud name.

Toda, ko sem se odločil, da bom poskusil ministrirati in sem prvič stal pri oltarju, je bil ravno pater Janez tisti, ki mi je pomagal, da sem se znebil treme. To prvo ministriranje je bilo zame lepa izkušnja, saj sem ponavadi, ko sem sedel s starši v klopi, pol maše preslišal, zdaj pa sem ji moral slediti in patru tudi resno prisluhniti. V veliko pomoč mi je bila tudi moja mama, ki mi je vedno pravočasno prišepnila, če sem kaj pozabil.

Drugo leto bom začel hoditi v srednjo šolo. Rad delam na računalniku in zelo rad igram igre na Nintendo 64. Imam tudi mlajšega brata, ki mi pri maši vedno maha in se pači, tako, da me velikokrat spravi v smeh.

Pa naj za vas vse končam z mislijo, da sem prav rad ministrant.

Kristijan

V galeriji mladih se vam danes predstavlja tudi David Hvalica, ki se je rodil kot drugi sin Katarine in Romana Hvalice. Starša prihajata iz Kanalske doline na Primorskem. Vsa leta je tesno povezan, lahko bi rekli zrasel, z verskim središčem Kew. Pokojni pater Bazilij je hotel Davida predstaviti že v avgustovski številki Misli, a ga je prehitela smrt.

David je bil krščen v Kewju. Druge zakramente je prejel v cerkvi Holy Spirit v Thornburyju, kjer je tudi obiskoval osnovno šolo. Kasneje je hodil na St. Josephs College v North Fitzroyu. Ko se je družina preselila v Macleod, je David nadaljeval šolanje v Parade College Bundoora. Po končani srednji šoli se je vpisal na Northern Metropolitan College of TAFE in dobil diplomu iz Business Accountinga. Na koncu je doštudiral na univerzi La Trobe in postal Bachelor of Commerce. Ker zaradi brezposelnosti ni mogel najti službe, se je odločil, da bo študiral še eno leto in bo tako letos dobil še Postgraduate Diploma of Accountancy.

Pri petih letih je David začel obiskovati Slomškovo šolo v Kewju. Šolo slovenskega jezika je nadaljeval na University High School v Parkvillu, kjer je iz slovenščine tudi maturiral.

Sodeloval je pri pevskem zboru Glasniki in folklorni

skupini Rožmarin, tudi ministriral je od osmega do osemnajstega leta in v cerkvi še vedno rad pomaga. Šport mu je zelo pri srcu. Igral je košarko, zdaj pa igra nogomet za Diamond Valley Slovenians. Tudi na letnih počitnicah

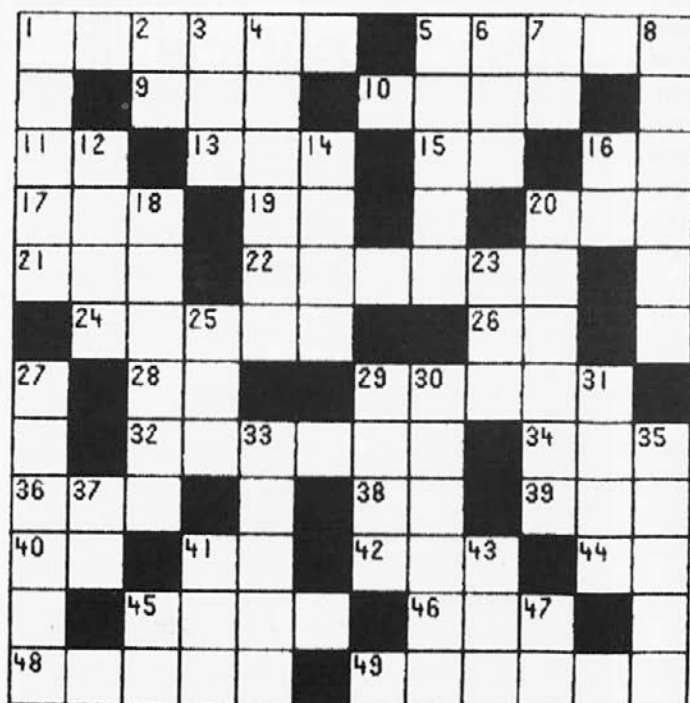
v Mount Elizi je vedno kaj sodeloval.

Ne smemo pozabiti povedati, da David napoveduje in redno sodeluje pri mladinski oddaji, ki je enkrat mesečno na radijski postaji 3ZZZ. Zelo lepo obvlada slovenščino. Še in še bi lahko naštevati Davidova dobra dela in lastnosti. Največ zahvale gre seveda njegovim staršem, ki so ga vedno spodbujali, ne samo pri slovenščini, ampak na več načinov.

Za Davida je Slovenija najlepša dežela na svetu, saj jo je že štirikrat obiskal.

Pripravila Barbara Smrdel in David Hvalica

KRIŽANKA (Ivanka Žabkar)

ostanejo po razdelitvi; 26. peta in osemnajsta črka abecede; 28. Karel Ipavec; 29. gora na Primorskem; 32. delavec pri statvah; 34. kmečko vozilo; 36. ime prve ženske; 38. osma in deseta črka abecede; 39. skrajšano moško ime; 40. ime starogrške črke; 41. osebni zaimek; 42. lirska pesem, hvalnica; 44. začetek abecede; 45. moč; 46. glavni števniki; 48. organizirana skupina lopovov; 49. kar precejšen.

Navpično: 1. vabilo (ti me na obisk); 2. osebni zaimek; 3. najslabša ocena v šoli; 4. poškodovano ga je; 5. obvezni znesek, ki ga državljan plača državi; 6. žuželka, ki piči; 7. skrajni, ponavadi skalnati del polotoka; 8. trgovec z drobnim blagom; 12. ovoj; 14. tekmovanje pri starih Grkih; 16. osebni zaimek; 18. lunino število – število dni od zadnjega mlaja do prvega dne naslednjega leta; 20. rodbine; 23. bodica; 25. oseba kot literarna ali dramska upodobitev; 27. klepetanje (krajše); 29. skrb za bolnika (4. sklon); 30. kisel; 31. nočna ptica; 33. kralj Hunov; 35. nanaša se na zob; 37. osebni zaimek; 41. čut za dotikanje; 43. žensko ime; 45. kratica za slovenski; 47. prva in enaindvajseta črka abecede.

REŠITEV križanke iz prejšnje številke:

Vodoravno: 1. Togo; 4. delo; 7. akord; 9. golob; 11. ime; 13. Ave; 14. ja; 16. in; 17. obč; 19. gol; 21. oj; 22. en; 24. maj; 26. mak; 28. ukana; 30. Oskar; 32. tele; 33. para.

Navpično: 1. tog; 2. galeb; 3. oko; 4. dr; 5. Edi; 6. omen; 8. obj; 10. ovoja; 12. Milan; 15. AG; 18. če; 20. omara; 21. omet; 23. Nuk; 25. jasa; 27. kol; 29. kap; 31. se.

Tokrat je bil izžreban gospod Slavko Koprivnik iz Keysborougha, ki mu bomo po pošti poslali knjigo.

Vodoravno: 1. ime planeta; 5. dan v tednu; 9. osebni zaimek; 10. žival se ujame vanjo; 11. druga in šestnajsta črka abecede; 13. žensko ime; 15. kratica za kiloamper; 16. kazalni zaimek; 17. vsak ga nosi; 19. kraj pri Ljubljani; 20. italijansko mesto; 21. več cvetlic skupaj; 22. orodje (4. sklon – prijel je za); 24. del kart, ki

*Lepa si in mlada,
kot kraljična zala.
Če sliko to obrneš,
ti bo pokazala,
kakšna boš
postala,
če večno
boš nergala.*

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 9387 8488

CROWN

Communication Technology

24 Lancaster St. Ashburton
P.O. Box 373 Victoria 3147.
Tel: (03) 9886 9393
Fax: (03) 9886 9393

Rosemarie Jones
Martin Oppelli

Security
Access Control
Broadband
Fibre Optics
in Data Cabling
Namešćamo Hi Q
in Phaselink TV-antena

MELBOURNSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO. POKLIČITE NAS!

TOBIN BROTHERS

a better way

Viktorijskim Slovincem na uslugi v času žalovanja

Head Office:

NORTH MELBOURNE 189 Boundary Road 9328 3999

BERWICK 9796 2866 NOBLE PARK 9558 4999

BRIGHTON 9596 2253 PAKENHAM (03) 5940 1277

CRANBOURNE (03) 5996 7211 RINGWOOD 9870 8011

DONCASTER 9840 1155 ST ALBANS 9364 0099

EAST BURWOOD 9886 1600 SUNSHINE 9364 8711

ESSENDON 9331 1800 WERRIBEE 9748 7900

FRANKSTON 9775 5022

GLENROY 9306 7211

MALVERN 9576 0433

MOORABBIN 9532 2211

Frances Tobin & Associates

EAST BURWOOD 9802 9888

BRIGHTON 9596 8144

Member AFDA

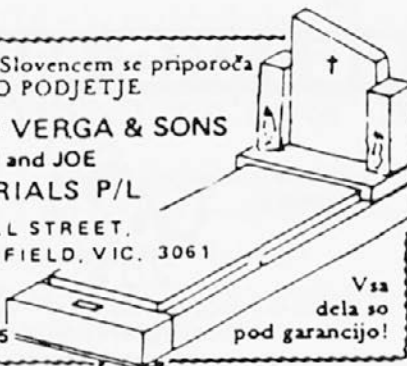
TR1340

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

Are your dentures more
comfortable in a glass...? If so,
for a **free consultation** contact
STAN KRNEL
DENTAL TECHNICIAN
specialising in dentures
and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South
Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

Bi raje imeli umetno zobovje v
kozarcu...? Če ne, za **prvo
brezplačno posvetovanje**,
z zaupanjem pokličite:

**STANKO KRNEL
ZOBNI TEHNIK**

specialist za umetno zobovje
in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill
Tel: 9898 6293

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

AFDA

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield, 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi,
v Canberri, A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozi pokojnih.

Časnik za vso družino v slovenskem in angleškem jeziku.
Izhaja dvakrat mesečno na 16. straneh.
Novice iz Slovenije z interneta.
Iz slovenske skupnosti v Avstraliji in po svetu.

Vedno več rojakov sega po Glasu Slovenije!
Naročite se tudi vi.

Letna naročnina za Avstralijo \$ 50,00
v prekomorske države z letalsko pošto \$ 100,00

Naslov: Glas Slovenije
P.O. Box 411 - Harris Park NSW 2150

Viktorijskim rojakom
se priporočamo za razna
obnovitvena dela na grobovih
in tudi nove spomenike
na vseh pokopališčih Viktorije.

R & R Memorials Pty Ltd

ACN 006 888 624

20 Field Street

Craigieburn VIC 3084

Telephone: (03) 308 1652

Facsimile: (03) 308 1652

Mobile:

018 348 064

018 531 927

DOWN UNDER TYRE SEAL

THE ADVANCED SOLUTION TO INCREASING
YOUR TYRE'S LIFESPAN & PERFORMANCE

Tyre Seal offers savings in fuel costs, repairs and maintenance bills, reducing down time with corresponding benefits for the environment. Repairs punctures instantly as they happen. For more information contact

DOWN UNDER TYRE SEAL

Factory 12, 117 Northbourne Road
Campbellfield Ph/Fax: 9305 3154

Darko Butinar

GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134

Phone: (02) 747 4028

HD HYUNDAI
MOTOR COMPANY

V.F.L

MASTER BODY WORKS P/L

ACN 007 152 203

MELBOURNE, VIC.

265 PRINCESS HIGHWAY,

DANDENONG, 3175

Ph: 9793 1477

Fax: 9793 1450

COLONIAL MUTUAL

- *MAJOR & MINOR SMASH REPAIRS
- *PRESTIGE CAR SPECIALISTS
- *ALL MAKES AND MODELS
- CAR-O-LINER-MEASURING SYSTEM
- *INSURANCE WORK
- *3 YEAR GUARANTEE

A.H. Frank Kampuš - 9560 5219

Za nujno potrebo imamo tudi avto na razpolago.

Videokasete iz Baragove knjižnice

Poštšina v ceno kaset ni vključena!

DVEURNA SPOMINSKA VIDEOKASETA o življenju in delu patra Bazilija Valentina, cena je 25 dolarjev.

POLURNA SPOMINSKA VIDEOKASETA, na kateri Slovenski narodni svet Viktorije predstavlja pogreb patra Bazilija v TV oddaji Slovenski magazin v Avstraliji, cena je 16 dolarjev.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. v Sloveniji, dveurna videokaseta o papeževem obisku, vse od njegovega prihoda do slovesa na brniškem letališču. Cena je 30 dolarjev.

KLIC DOBROTE – 22 različnih slovenskih izvajalcev zabavne in narodne glasbe se je 26. novembra 1995 zbralo na dobrodelnem koncertu v Celju, med njimi Ivan Hudnik, Marta Zore, Big Ben kvartet, Alpski kvintet, Alfi Nipič, Čuki, New Swing Quartet in drugi. Cena je 25 dolarjev.

ŠTAJERSKIH 7 – jubilejni koncert ob 10-letnici njihovega obstoja, cena je 25 dolarjev.

ŠTAJERSKIH 7, turneja po Avstraliji novembra in decembra 1995, posnetki koncertov in avstralske narave, cena je 25 dolarjev.

JEZUS – triinosemdesetminutna videokaseta o Jezusovem življenju v slovenščini po izredno ugodni ceni, samo 6 dolarjev.

SLOVENIA – film o lepotah Slovenije v angleščini, cena je 25 dolarjev.

23. MLADINSKI KONCERT Podajmo si roke, ki je bil v Sydneyju oktobra 1997. Cena 20 dolarjev.

LOVSTVO NA SLOVENSKEM – zanimiva videokaseta za ljubitelje narave in lova, cena je 25 dolarjev.

KARAOKE, SLO HITI – med njimi priljubljene Vse manj je dobrih gostiln, Siva pot, Dobra mrha, Med iskrenimi ljudmi, Na vrhu nebotičnika... Cena je 25 dolarjev.

Dom počitka matere Romane
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett St., Kew, VIC. 3101

Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
Phone and fax: 03-9853-1054

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki za daljši ali krajši čas nudi domače okolje ter postrežbo ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego.

Osnovna cena je 85% od pokojnine.

Če ste sami že razmišljali o selitvi v dom, poznate koga, ki bi nas potreboval ali ste samo radovedni, kakšni so pogoji za sprejem, pokličite upravnika po telefonu, ali pa se v domu oglasite osebno. Z veseljem Vam bomo odgovorili na vsa vprašanja.

1998

GROUPS FOR SLOVENIA

Book now for economical groups for Slovenia
departing from Adelaide - Brisbane - Canberra - Hobart - Melbourne
and Sydney:

ABC CAR RENTAL SLOVENIA

We are now sole agents in Australia for the above Slovenian
Car Rental Company. Please contact us for very economical rates.

**SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER**
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1998

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9 842 5666